

Clark Darlton

LOŽ ZELENÝCH DUCHŮ

Přeložila Michaela Škultéty

1.

Měli se setkat na „pozici Evergreen“.

Ležela téměř přesně nad severním pólem malé galaxie, kterou pozemští astronomové už docela dlouho znali pod označením „Malé Magellanovo mračno“. Pokud měly neúplné hvězdné mapy na palubě CRESTU V pravdu, činila vzdálenost od planety Baykalob až k pozici Evergreen 5126 světelných let.

Normálně by to nebyl problém, ale za daných okolností se jednalo o nesmírnou dálku. A, jak se mělo brzy ukázat, o dálku takřka nepřekonatelnou.

Nestěší začalo, když už si mysleli, že je po všem...

* * *

Po krátké lineární etapě se CREST V vrátila zpět do normálního vesmíru.

Plukovník Akran, kapitán loď, seděl ve svém křesle a sledoval dění na panoramatické obrazovce. Vedle něj stál napjatý Perry Rhodan. Atlan se usadil pod reléovou obrazovkou, na níž se to jen hemžilo ozvěnami. Příliš ho neznepokojovaly, neboť loď, které je způsobovaly, byly ještě daleko.

Roi Danton, Rhodanův syn, chodil nerozhodně po můstku sem a tam. V jeho tváři byly stále ještě patrné stopy nadlidského vypětí, které měl za sebou.

Přinesl s sebou ocelový válec s extraktem z vajec, který získali od Pseudogurradů na Baykalobu. Vajíčka kladli insektoidi Baramové, ale Pseudogurradové jim většinu z nich odebírali.

Pozemšťané dali extraktu jméno „neobilatium“, aniž věděli, oč se vlastně jedná a k čemu je vládcům Malého Magellanova Mračna dobrý.

Byli však odhodláni to zjistit, neboť na pozici Evergreen čekala speciální loď průzkumné flotily s vědecky školenou posádkou, jíž měl být ocelový válec předán.

Roi Danton se zastavil vedle Rhodana.

„Zneklidňuje mě to,“ řekl tak tiše, aby ho slyšel jen jeho otec. „Riskovali jsme pro ten ocelový válec život, a teď máme čekat? Copak nemáme na palubě CRESTU V dost schopných lidí?“

Rhodan se dál díval na obrazovku, na níž zářily tisíce hvězd.

„Máme teď jiné starosti, Roi. Tahle část Malého Magellanova mračna je relativně neznámá. Můžeme se tu pohybovat jen po krátkých lineárních etapách. Navíc po nás jdou tisíce kuželovitých lodí. Neboj se, tajemství neobilatia přijdeme na kloub.“

„Ale to už může být pozdě.“

„Nemyslím si, že okamžité prozkoumání extraktu je životně důležité. Nesmíme ho ohrožit předčasnými experimenty. Nemáme na CRESTU V vybavení, jaké je třeba...“

„To si tedy nemyslím,“ přišel Roiovi na pomoc Atlan. „Dr. Merztelar by neobilatium analyzovat rozhodně dokázal. Mohlo by být nesmírně důležité dozvědět se o něm něco víc, ještě než se dostaneme na pozici Evergreen.“

Rhodan neodpověděl. Krátce pohlédl na plukovníka Akrana a znovu se očima vrátil k panoramatické obrazovce.

„Blíží se další jednotky Pseudogurradů,“ zabručel plukovník.

„Zaměřili nás,“ obával se Atlan. „Musíme zmizet a já jsem rád, že nemají

poloprostorové stopaře. V lineárním prostoru nás ztratí."

„Jsou tu taky Dolanové," konstatoval Akran suše. „Celá hejna."

„Bojím se, že je rozrušila naše akce na Baykalobu. Neobilatium pro ně musí mít zcela zvláštní význam."

„Správně," souhlasil s otcem Danton. „A proto bychom už neměli váhat ani vteřinu. Je třeba odhalit jeho tajemství."

Tentokrát mu Rhodan neodporoval.

Krátce před přechodem lodě do hyperprostoru požádal dr. Merztelar o rozhovor. První administrátor přikývl.

„Přived ho sem, Roi. Sejdeme se vzadu u konferenčního stolu. Nechci teď za žádnou cenu odcházet z můstku."

CREST V mezitím již začala s lineárním manévrem. Z panoramatické obrazovky zmizely hvězdy a zároveň pohasly ozvy na zaměřovačích obrazovkách.

Dr. Anko Merztelar vstoupil v Roiově doprovodu na můstek. Vědec byl středně vysoký, trochu při těle. Měl světlé vlasy a bylo mu něco přes čtyřicet.

„Musíte mít vážné důvody, když se mnou chcete hovořit právě teď," zahájil Rhodan rozhovor.

„Vlastně jde jen o prosbu, pane," odpověděl vědec trochu nejistě. „Navíc mluvím také jménem svého oddělení a jménem dr. Bysiphera a dr. Beriota. Všichni se domníváme, že je třeba neprodleně začít s analýzou neobilatia."

„Ano, myslel jsem si to," přiznal Rhodan a chápavě pohlédl na Roie. „Ale opravdu si myslíte, že je v naší situaci moudré provádět možná nebezpečný experiment? Neměli bychom počkat, až budou k dispozici příslušné prostředky?"

„Jako vědci nemáme nic společného s řízením lodi a dokonce i v případě útoku můžete oželeť naši pomoc. Naším úkolem je řešit vědecké otázky. A extrakt v ocelové láhvi k nim patří."

Rhodan přikývl.

„Máte bezpochyby pravdu, doktore, avšak zapomínáte, že já nesu odpovědnost za nás všechny. Jsem přesvědčený, že by se vám analýza tekutiny podařila, ale potřeboval byste na ni víc než jen den nebo dva, a musel byste práci přerušit v okamžiku, kdy bychom dosáhli pozice Evergreen."

„Odpusťte, že vám odporuji, pane. Samozřejmě bych analyzoval jen malý vzorek, ne celý obsah láhve. Jakmile se setkáme se speciální lodí, předáme její posádce nejen tajemnou látku, ale zároveň i výsledek našeho předběžného zkoumání. Ušetřilo by to čas. Experti by mohli pokračovat tam, kde my bychom přestali."

Rhodan musel uznat, že Merztelarův argument má něco do sebe. Zaváhal.

„Jaký je váš osobní, soukromý názor, doktore Merztelare? K čemu potřebují Pseudogurradové neobilatium? Proč páchají odpornou masovou vraždu na milionech nenarozených Baramů, když jim kradou vejce? K čemu to všechno? Jen aby získali látku, sloužící k nevýznamnému účelu?"

Merztelar zavrtěl hlavou.

„V žádném případě, pane. Jsem přesvědčený, a mí kolegové také, že neobilatium představuje prostředek k prodloužení života. Možná lze jeho pomocí dokonce dosáhnout nesmrtelnosti. Pokud to dovolíte, budeme to už brzy vědět."

Roi Danton vrhl na otce významný pohled.

„Co už se může stát, když vědci začnou s analýzou? Prosím, dej mu svolení. Čím dříve začneme, tím líp."

Když i Atlan přikývl, Rhodan se vzdal.

„Tak tedy dobrá, doktore. Začněte. Avšak varuji vás: jestli svou lehkomyšlností způsobíte neštěstí, budete se zodpovídat. Učinite všechna nezbytná opatření. Bakteriologické

ochranné oděvy jsou podmínkou pro všechny zúčastněné. Každý, kdo bude vstupovat do laboratoře a každý, kdo ji bude opouštět, projde dezinfekční komorou. Je to jasné?"

„Jistě, pane. Můžete se na mě spolehnout."

„Kdyby tomu tak nebylo, nikdy byste mé svolení nezískal."

Když zářící doktor Merztelar opustil můstek, otočil se plukovník Akran ve svém křesle.

„Nevím, pane," pravil, když se k němu Rhodan vracel, „jestli jste jednal správně. Mám takový divný pocit, jako bychom se řítili do strašlivého nebezpečí."

„Nespoléhejme se na pocity, plukovníku," opáčil Rhodan a posadil se před obrazovku. CREST V se měla každou chvíli vrátit do normálního vesmíru. „Ale v jednom bodě vám dávám za pravdu - ani já nevím, jestli jsem se rozhodl správně."

* * *

Ocelová láhev měla průměr třicet centimetrů a byla metr vysoká. Stála v hlavní laboratoři biofyzikálního oddělení CRESTU V, stále ještě zahalená kovovými fóliemi, do nichž se na Baykalobu balily všechny láhve s neobilatium.

Nikdo nevěděl, k čemu to bylo dobré.

Když se dr. Merztelar vrátil do laboratoře s radostnou zprávou, čekali na něj všichni spolupracovníci a dr. Bysiphere s dr. Beriotem.

„Tak co?" ptal se Bysiphere netrpělivě.

„Můžeme začít! Ale jen v malém rozsahu."

„Co to znamená - v malém rozsahu?"

„Kolik té látky láhev podle vašeho odhadu obsahuje?"

Bysiphere pokrčil rameny.

„Záleží na tom, jak silné jsou stěny a jak těžký je materiál. Řekl bych tak dvacet litrů. Ale můžu se šeredně mýlit. Možná víc, možná méně."

„Odebereme pět set gramů, to by mělo k analýze stačit. Začneme."

Dr. Beriot se dotkl Merztelarovy paže.

„Povězte mi ještě jedno, doktore: Jak se vám podařilo přesvědčit Rhodana? Byl přece proti tomu, aby se neobilatium zkoumalo už tady na CRESTU V..."

„Rhodan ví stejně dobře jako my, že záleží na každé vteřině. Musí tedy riskovat." Obrátil se k ostatním a pokračoval: „Bezpečnostní stupeň jedna. Rhodanův příkaz."

Muži si oblékli ochranné oděvy. Tvořilo je dvacet vrstev antibakteriální látky a vzduchotěsné přilby se speciálním přívodem kyslíku.

Osvobodit láhev z izolačních fólií bylo nesmírně těžké a trvalo to několik hodin. Teprve pak se objevil kovově lesklý povrch vlastní láhve...

* * *

Atlan vystřídal Rhodana a zaujal jeho místo před panoramatickou obrazovkou.

Roi Danton odešel do své kajuty. Byl nesmírně unavený.

Manévrování začalo být složitější, i když hustota hvězd poklesla.

„Musejí se tu pohybovat tisícovky různých pseudogurradských flotilních svazů," mumlal plukovník Akran vyčerpaně.

Rhodan, který klímal ve svém křesle, měl i nadále zavřené oči, ale Atlan věděl, že slyší každé slovo.

„Musíme zase změnit kurz," navrhl Arkonidan. „Když ho budeme držet příliš dlouho, mohou z něj Pseudogurradové něco odvodit a právě tomu bychom se měli vyhnout. Uhneme trochu na východ."

Už po dvou dalších krátkých etapách zjistili, že protivník, jehož skutečná identita byla neznámá, zřejmě povolal do oblasti veškeré ozbrojené síly, aby se účastnily honu na pozemskou loď. Nabízel se jediný závěr.

Atlan ho vyslovil nahlas: „Je pro ně životně důležité, abychom se nikdy nedozvěděli, k čemu používají neobilatium. Skoro se zdá, že pokud by se nám to podařilo, prohráli by válku.“

„Jsou všude. Dvakrát jsme změnili směr a vzdalujeme se od pozice Evergreen. Ale máte pravdu, Atlane, je to jediný způsob, jak protivníka setřást. Co ale, až budou pronásledovatelé všude kolem nás?“

„Na to je dokonce i tato malá galaxie příliš velká, Akrane. Najdeme si škvírku.“

* * *

Major Harl Defin, specialista USO, se na několik minut probudil.

Spolu se svým týmem Thunderbolt se zúčastnil nervy drásající akce na Baykalobu. Zpátky v relativním bezpečí na palubě CRESTU V jim ani nezbyl čas, aby opustili svého obřího robota paladina. Usnuli přímo v něm, když se paladin vrátil do společné kajuty.

Harl Defin měřil sedmnáct centimetrů, když se postavil na špičky. Ani jeho pět důstojníků nebylo vyšších. Nebylo tedy divu, že ve čtyři metry vysokém a skoro tři metry širokém robotovi měli dost místa.

Nadporučík Amos Rigeler, jenž odpovídal za pohybovou mechaniku, ležel ve svém křesle a spal. Spal i nadporučík Mirus Tyn, elektrotechnik. A stejně se vedlo Drofu Retekinovi, Coolu Aracanovi a Dartu Hulosovi.

Paladin byl konstruován tak, aby dokázal během zlomku vteřiny vykonat myšlenkové rozkazy Harla Defina. Z takřka nezničitelného robota se tím stával strašlivý bojový stroj, jehož pohyby byly tak rychlé, že je lidské oko nedokázalo sledovat.

Harl Defin sklouzl z křesla, aby zkontroloval svých pět důstojníků. Činil tak mechanicky, ze zvyku. Když se zase uvelebil na svém místě, napadlo ho, proč to vůbec dělal. Akce byla za nimi a na palubě CRESTU V sotva k nějaké dojde. Všichni si zasloužili spánek. Alespoň tak dlouho, dokud nedorazí na pozici Evergreen.

Harl Defin ještě netušil, jak velice se mýlí.

* * *

„Mimořádně odolná slitina," pravil dr. Beriot. „Ale to není naše starost. Specialisté se už na to podívají.“

Dr. Bysiphere, hyperfyzik, stál trochu stranou. Zamyšleně si prohlížel různorodé kovové fólie, v nichž byla láhev zavinuta. Bylo mu jasné, že sloužily ke zcela určitému účelu. V žádném případě neměly láhev chránit před zvědavými pohledy, před horkem či zimou. Později si nesmírně vyčítal, že si hned neuvědomil, jak je tento poznatek nebezpečný.

„Dál!" naléhal dr. Merztelar.

Ukázalo se však, že kolem hrdla láhve je fólie upevněna zvlášť důkladně. Technici, kteří se ji snažili odstranit, opakovaně naráželi na nepřekonatelné obtíže, nechtěli-li používat násilí. Pokaždé se jim však podařilo najít nějaké řešení. Nikdo nevěděl, zda z neobilatia nemůže být za určitých okolností výbušina.

Ale pak, po dalších několika hodinách, odstranili i poslední ochrannou fólii.

Hrdlo láhve bylo volné.

Nebylo příliš úzké, průměr stále ještě činil deset centimetrů, stěny byly centimetr silné. Uvnitř vězela zátka z umělé hmoty, obklopená několika kovovými vrstvičkami.

„Na jedné straně nesmírně komplikované, na druhé překvapivě jednoduché, téměř

primitivní," konstatoval dr. Bysiphere. „Co tomu říkáte, doktore Beriote?"

„Vůbec nic, pane kolego. Nejdřív bych rád analyzoval obsah. Pak se mě můžete zeptat znovu."

„Moje otázka platila metodě balení," opáčil Bysiphere trochu dopáleně. „Nutí mě k zamyšlení. Radil bych nejvyšší opatrnost!"

„Tak jako tak platí bezpečnostní stupeň jedna," připomněl mu Merztelar.

„Přesto!"

Technici přinesli další nástroje. Po několika marných pokusech se konečně podařilo kuželovitou zátku pomalu a opatrně vytáhnout.

Nic se nestalo.

Zatím...

* * *

V jiné kajutě spal Gucky.

Spal hluboce a pevně, přesto se mu zdály sny.

Znovu zažíval neuvěřitelná dobrodružství na Baykalobu, viděl, jak utlačovaní Baramové kladou do písku vajíčka, každý pět stovek, a jak později přicházejí speciální komanda Pseudoguradů, aby jich většinu ukradla. Ještě jednou prožil divoké pronásledování, než se konečně podařilo ukořistit jednu z kovových lahví s neoblatiem a vrátit se na CREST V.

Myšob se neklidně převaloval z jednoho boku na druhý.

Ihned po návratu se teleportoval do své kajuty, protože se cítil vyčerpaný. Měl na sobě ještě skafandr a zavřenou přilbu. Vtom se otevřely dveře a vešel Rhodan s několika důstojníky. Postrádali svého malého přítele. Věděli však, že se na loď dostal, a že tedy musí být někde na palubě.

„Mohlo mě to napadnout," zasmál se Roi Danton. „Hned zalezl do postele."

„Je v pořádku?" ptal se Rhodan ustaraně.

„Jistě!" ujistil ho Roi. „Je jen unavený. Měli bychom ho aspoň vytáhnout ze skafandru, jinak se nám ještě udusí"

Rhodan mávl rukou.

„Zařízení běží a je spolehlivé. Necháme ho být. Spánek si zaslouží. Ať si klidně spí až na pozici Evergreen."

„Hm," řekl jeden z důstojníků pochybovačně.

Rhodan na něj pohlédl.

„Jste snad jiného názoru, poručíku Zwicku? Pak bych měl pro vás jeden návrh: Vzbudíte Guckyho a navrhněte mu, ať si sundá skafandr."

Poručík rychle o krok ustoupil.

„Ach ne, pane - tak jsem to nemyslel. Já a budit Guckyho? Bože chraň. Vždyť by mi skočil rovnou do obličeje."

„Mohl byste mluvit o štěstí, kdyby to bylo jen tohle," ujistil ho Rhodan suše.

Tiše vyšli z kajuty.

Gucky se ve spánku ušklíbl. Tihle Pozemšťané před ním měli respekt. A trochu se ho báli. Hlavně ten Zwick, který si z něj pořád dělal legraci. Jednoho dne se bude divit.

Myšob se obrátil na druhý bok a pořád ještě se šklebil.

* * *

Proběhlo pět dalších lineárních etap,

Od odletu z Baykalobu uplynulo téměř dvacet hodin. Plukovníka Akrana vystřídal

jeho první důstojník Ische Moghu.

Téměř dva metry vysoký černoš působil v Epsalanově speciálním křesle jako trpaslík. Šedé vlasy tvořily ostrý kontrast k tmavé pleti. Ische Moghu se rád a hodně smál, ale když došlo k akci, byl tvrdý a nevzdával se. Vedle Akрана platil za nejlepšího kosmonauta CRESTU V. V této chvíli byl skutečným velitelem Rhodanovy lodě.

Sám Rhodan spal, stejně tak Roi Danton a Atlan. Pokud by to Moghu považoval za nutné, mohl je vzbudit přímým interkomem. Panoramatická obrazovka působila po páté etapě opravdu prázdně. Ozvěn na zaměřovačích obrazovkách ubylo. Ische Moghu to zjistil letmým pohledem zatímco kontroloval přístroje.

Všechno v pořádku.

Objevil se šéf zaměřovači centrály, major Owe Konitzki. „No, staříku, jak to vypadá?”

Ische Moghu ani neotočil hlavu.

„Měl byste to vědět líp než já, majore. A nezapomínejte, že jsme ve službě. Nesedíme v kantýně a nepopíjíme hroznový džus.”

Konitzki se zatvářil, jako by kousl do kyselého jablka.

„Nebud'te tak přecitlivělý, podplukovníku. Nemyslel jsem to zle.”

Moghu se usmál.

„Tak pojd'te sem, Owe, a povězte mi, copak je nového.”

„Kuželovité lodě a Dolanové, jsou ale dál, než obvykle. Ztratili nás. Přesto se nám těžko podaří prorazit jejich prstenec nepozorovaně. Ledaže bychom našli kurz přes několik tisíc světelných let, který nám pomůže dál. Máme nějakou naději?”

„Ta je vždycky, můj milý. Musíme jen najít praktickou možnost, to je vše. Podívejte se na obrazovku. Slunce tu už nejsou tak blízko sebe jako předtím, ale pořád ještě dost hustě, aby se z každého přímého letu přes víc než tři sta světelných let stalo nebezpečné dobrodružství. Neznáme tuhle galaxii dost dobře a to je problém. V podstatě můžeme letět jen tam, kam vidíme.”

Major Konitzki přikývl.

„Vím, vím. Ale stejně by to bylo pro šéfa příjemné překvapení, kdyby se probudil a zjistil, že už jsme na pozici Evergreen.”

„To by se líbilo i mě,” ušklíbl se Moghu.

Od pravoboku se k nim blížil svaz deseti kuželovitých lodí. Musely CREST V zaměřit, prozrazoval to jejich kurz. Ale nedovázily se lineárního letu, ačkoli byly ještě několik světelných dní vzdálené.

„Jakmile přejdou do lineárního prostoru, musíme zmizet.”

„Správně, majore. To uděláme. Ale až pak. Zatím ať letí pěkně za námi. Hlavní věc je, abyste je neztratil z obrazovek.”

„Bez starosti. Neunikne mi ani komár.”

„Kterých je v prázdném prostoru spousta, co?”

Major Konitzki se ušklíbl a vrátil se zpátky na můstek. Ische Moghu naprogramoval kurz lineárním prostorem, položil ruku na tlačítko a upřel oči na obrazovku. Říkal tomu odpočinek a nabírání sil.

Netušil ještě, jak moc bude ty síly potřebovat.

* * *

„Tak jak jsme daleko?” zajímal se dr. Ralf Artur, šéflékař CRESTU V. Podrbal se na pleši. Vzrušeně přešlápl z jedné nohy na druhou.

„Vaše nedočkavost ve mně nevyvolává právě obdiv, pane kolego,” pokáral ho dr. Merztelar. „Otevřeli jsme válec, dobrá. Myslíte, že teď můžeme extrakt prostě vylít? Vy také zacházíte se svými léky a séry nanejvýš opatrně. A tohle je víc než jen sérum. Může to být

cesta k nesmrtelnosti."

„To bych pak byl bez práce!" okomentoval to dr. Artur. Merztelar pokrčil rameny a staral se opět o asistenty, kteří pečlivě odsávali první kapky vzácné tekutiny.

Pět set gramů. Pak láhev opět uzavřeli a z opatrnosti zamotali do lehce poškozených kovových fólií. Postavili ji do kouta laboratoře a řemeny připevnili ke stěně. Na stole však zůstala stát průhledná nádoba s pěti sty gramy neobilatia. Tekutina se lehce bělavě třpytila. Vypadala absolutně nevinně a bezvýznamně. A přesto byla celá galaxie na nohou, aby chytila ty, kdo ji ukradli. Hlavní fyzik CRESTU V dr. Beriot, dosud skromně v pozadí, se náhle protlačil dopředu. Zůstal stát vedle dr. Bysiphera, který mu ochotně udělal místo.

„Hypervyzařování, pánové. Ta věc vysílá hyperzáření. Musíme ho změřit."

Přítomní fyzikové se dali do práce. O několik minut později dr. Beriot prohlásil: „Překvapivě silné hyperzáření na tak krátkovlnné frekvenci, že se dá sotva změřit. Podle mých zkušeností tak krátkovlnné hyperzáření ještě vůbec neznáme. Co by to mohlo znamenat?"

„Je nebezpečné?" staral se dr. Artur.

„Ne, v žádném případě v této podobě. Pokud nezmutuje nebo se jinak nezmění, můžeme být klidní. Kdy začnete s analýzou, dr. Merztelare?"

Vědec nespouštěl nádobku z očí, když odpovídal: „Čekal jsem na vaše zjištění. V určitém smyslu je pozitivní, i když je přinejmenším podivné, že tekutina z hmyzích vajíček hyperdimenzionálně září. Nemyslíte, pánové?"

V laboratoři byly nejméně dva tucty mužů a žen patřících k vědeckému štábu CRESTU V a kromě nich několik důstojníků, které zajímaly výsledky experimentů.

První zareagoval dr. Bysiphère: „Je to skutečně víc než podivné. Protože se jedná o mou specializaci, podívám se na to a pokusím se dojít k nějakému závěru, než se dostaneme na pozici Evergreen. Zatím byste se mohli pustit do biologického průzkumu."

„To mám také v úmyslu. Začneme ihned." Nádobka s neobilatiem stále ještě stála na stole a zářila, jak dokazovaly citlivé přístroje fyziků. Ale zatím bezbarvá až bělavá tekutina se náhle začala zřetelně měnit. Zbarvila se lehce dozelená a vypadlo to, že se chystá rozpínat. Merztelar o několik kroků ustoupil. Než se stačil rozhodnout, co udělá, nádoba explodovala. Objevilo se zelené světlo a vzápětí krátkovlnné hyperzáření ustalo. Dr. Artur na okamžik sňal kyslíkovou masku, zhluboka se nadechl - a rychle si ji opět nasadil.

„Páchne to!" zvolal pobouřeně.

„Strašlivě to páchne. Jako zkažená vejce."

„Vždyť to taky jsou vejce," připomněl mu Bysiphère suše. To bylo vše, co po neobilatii zbylo: nepříjemně páchnoucí plyn, bezbarvý a bez stopy záření.

„A co teď?" zeptal se Bysiphère se zájmem. Dr. Merztelar, zodpovědný za experimenty ve svém oddělení, pohlédl do rohu, kde stála láhev.

„Budeme pokračovat," rozhodl se.

„Ale tentokrát začneme jinak. Zdá se, že výbuch způsobil kyslík. Takže ho odstraníme."

„Vakuum?"

„Ano. Vakuum!"

* * *

Když se CREST V po dalším lineárním manévru, měřícím přes dvě stě světelných let, vrátila zpět do Einsteinova vesmíru, okamžitě a bez varování na ni zaútočili tři Dolanové. Ische Moghu měl stále ještě službu. Okamžitě vyhlásil poplach pro palebnou centrálu.

„Tři Dolanové?" zeptal se major Joe Waydenbrack.

„No to je pěkné! Ale my už je naučíme slušnému chování. Aha, už je mám na

obrazovce. Nebojte se, hravě je vyřídíme. Nevyhlašujte poplach pro posádku - to by bylo směšné." Ische Moghu se opřel v křesle a sledoval na panoramatické obrazovce, co se bude dít. Tři Dolanové loď okamžitě zaregistrovali a chystali se ji napadnout. Seděli v nich Dvojkondiční, takzvaní Strážci času, kteří se navlas podobali Halut'anům. Byli zavilými nepřáteli Pozemšťanů a bylo jisté, že se pokusí rozstřílet CREST V svými intervalovými děly.

Pokud jim k tomu Pozemšťané dají čas.

To však major Waydenbrack neměl v úmyslu. Moghu viděl, jak Dolanové aktivovali ochranné paratronové štíty, založené na pětidimenzionální bázi. Daly se překonat rovněž pouze pětidimenzionálním prostředkem: protipólovým paprskometem. Pouze on dokázal odvést energii do paraprostoru, kde se bez užitku rozptýlila. Tím byl ochranný štít odstraněn a pak už záleželo jen na rychlosti. Major Waydenbrack byl rychlejší. Ještě než Dolanové stačili nasadit intervalová děla, rozbila CREST V jejich ochranné štíty. Ted' byli vydáni na pospas palbě z transformačních děl.

Moghu si přesto oddechl, když na obrazovce vzplály tři ohnivé koule.

„Dobrá práce, Waydenbracku," pochválil kolegu.

„Ale nezapomeňte, že kde byli tři Dolanové, může jich být i víc. Pohotovost trvá."

„My jsme vždycky připraveni," opáčil major a ušklíbl se.

„I když spíme." Moghu přikývl a věnoval se opět panoramatické obrazovce. S důstojníky z navigačního centra se radil o kurzu pro následující lineární let, který měl vést zase jiným směrem. Jen velmi pomalu se tak blížili ke svému vlastnímu cíli, pozici Evergreen.

Ale jednou, doufal Ische Moghu, tam dorazíme.

* * *

Druhý vzorek vážil rovněž pět set gramů. Nádobka stála opět na stole a fyzikové zase zaregistrovali silné krátkovlnné hyperzáření. Pro lidský organismus bylo absolutně neškodné. Alespoň prvních pět minut po začátku experimentu. Pak, zcela náhle, začalo být silnější a intenzivnější. Dr. Bysiphere se tvářil vážně.

„Podivné, nesmírně podivné. Ta věc zesiluje vyzařování, ale neproměnila se v zelené světlo. Možná byste měl atmosféru napumpovat zpátky, dr. Merztelare. Považoval bych to za jistější..."

„Proč? Chceme přece zjistit, co se s tou zatracenou věcí děje, nebo ne? Tak dál!"

„Varuji vás, doktore! Záření je sice ještě pod známou hranicí nebezpečí, ale prakticky nic o něm a jeho povaze nevíme. Pokud se co nejrychleji nepostaráte o návrat atmosféry, odmítám další zodpovědnost."

Ale Merztelar trval na svém. Nehodlal se vzdát experimentu, který ho stál tolik námahy. Navíc nebylo jisté, jestli jsou Bysipherovy obavy oprávněné. Záření, které se zesiluje pod nebezpečnou hranicí... No a?

„Zodpovědnost leží výhradně na mně, dr. Bysiphere. A já nařizuji pokračovat. Okamžitě..."

Přesně v té chvíli se ohlásila zaměřovači centrála.

* * *

Major Owe Konitzki měl nepříjemný zvyk: rád se rozhodoval zcela sám a svá rozhodnutí neprodleně realizoval. Byl tím známý a také obávaný. K jeho štěstí se později vždycky ukázalo, že jeho rozhodnutí bylo to správné. Tentokrát však jednal naprosto předpisově, když se interkomem spojil s biofyzikálním oddělením laboratoře.

„Dr. Merztelare?"

„Copak, majore?"

„Co se to u vás děje?"
„Co by se mělo dít? Zkoumáme vaječný extrakt a on trochu září. To vás znepokojuje?"
„Rozhodně. Rušíte nám tím příjem. Už nedostáváme na obrazovky žádné pořádné ozvy a letíme skoro naslepo. Jedná se o silnou hyperkrátkou frekvenci, která zahluje celou loď. Nechcete informovat Rhodana?"
„Kde je?"
„Ve své kajutě. Atlan s Dantonem mimochodem také."
„Mohl byste požádat službukonajícího velitele lodi, aby nás spojil? Kdo je to?"
„První důstojník, Moghu."
„Dobře. Možná je to tak lepší. A hlaste mi každou změnu záření, kterou naměříte. Je možné, že naše výsledky budou jiné."
„V pořádku." Byl to poslední normální rozhovor mezi velitelským můstkem a laboratoří biofyzikálního oddělení. Následovala noční můra.

2.

Rhodan se probudil dřív, než ho stačil Ische Moghu vzbudit interkomem. Pohlédl na hodinky.
Bylo časně odpoledne, 3. červenec roku 2437 pozemského času. Experimenty dr. Merztelara běžely už deset hodin. Asi pět hodin z toho Rhodan prospal. Co ho jen vzbudilo? Než na to stačil přijít, zabzučel interkom.
„Tady velitelský můstek, službukonající velitel lodi podplukovník Moghu. Pane, hlášení od dr. Merztelara..." Afričan Prvního administrátora stručně informoval o tom, co se stalo. Zdržel se komentářů a pouze se zmínil, že byli zničeni tři Dolanové. Pro Rhodana nebyli Dolanové nijak důležití.
„Hyperzáření? Co tomu říká dr. Bysiphere?"
„Je mi líto, pane, nemám spojení s laboratoří. Mám vás jen informovat. To je vše. Přijďte na můstek?"
„Hned. Ale nejdřív mě spojte s Merztelarem." Obrazovka potemněla. Pak, po několika vteřinách, se znovu objevila tvář prvního důstojníka.
„Pane, v laboratoři... prosím, hned přijďte!"
„Co se stalo? Tak mluvte přece, Moghu!"
„Přijďte, prosím. Je to strašné. A já už to také cítím."
„Co, sakra, cítíte?" Obrazovka zhasla. Rhodan seděl ještě vteřinu na posteli, pak vyskočil a vyběhl na chodbu. Antigravovými výtahy se za dvě minuty dostal na můstek. Když vstoupil, naskytl se mu zvláštní pohled.
Podplukovník Ische Moghu seděl zhroucený ve svém křesle a oběma rukama se pevně držel opěrek, jako by ho nějaká neznámá síla chtěla odtáhnout. Zíral na obrazovku interkomu a vyrážel nesrozumitelné zvuky. Důstojníci, kteří měli službu, hleděli na Rhodana široce rozevřenýma očima.
Atlan dorazil na můstek před Rhodanem. Ani se na Perryho neotočil, když mu říkal: „Pojď sem a podívej se na to! Lidé v laboratoři..."
Rhodan jediným pohledem zjistil, že CREST V se zdržuje v hyperprostoru. Rychle zapnul hlavní obrazovku interkomu, aby lépe viděl. Dr. Merztelar a ostatní vědci se náhle zdáli být vzdáleni jen pár metrů. Z reproduktorů se ozývaly výkřiky lidí, kteří byli neoblatu nejblíže... To, co se v laboratoři dělo, prostě nebylo možné. A přesto se to dělo.
„Mění se... jejich těla se mění, Perry..." Rhodan byl mrtvolně bledý, když zašeptal: „Rozpouštějí se, ale zůstávají... nevím, jak to mám popsat. Křičí, takže tu změnu vnímají. Možná mají bolesti."

Atlane, musíme něco podniknout! To hyperzáření..."

„Je pouze příčinou. Vidíš, Beriot stál nejdál, proměna u něj není tak daleko jako u ostatních. Zapnul přívod vzduchu do laboratoře. Snad budeme mít štěstí, jinak se obávám..."

„Čeho?" Atlan klidně řekl: „Obávám se, že záření ovlivní i nás." Přesně v té chvíli za nimi Ische Moghu vykřikl.

Otočili se - a zůstali stát jako zkamenělí. První důstojník vyskočil z křesla a stál podivně zkroucený před prázdnou panoramatickou obrazovkou. Očima hledal Rhodana, ale nemohl ho najít. Otevíral ústa, z nichž nevycházely žádné zvuky. Jeho tělo se začalo rozpouštět, přitom si však ponechalo svou vnější formu. Zůstaly i pokroucené rysy tváře, vyjadřující velkou bolest a strach. A pak, když udělal krok dopředu, se oddělila jeho uniforma a snesla se na zem, kde zůstala ležet. Vedle ní dopadl minikom, jenž mu sklouzl ze zápěstí, jako by už nenacházel žádnou oporu. První důstojník stál před Rhodanem nahý a zářivě tmavozelený.

Měnit se začali i ostatní lidé na můstku. Trvalo to jen pár vteřin. Místnost byla brzy plná nahých zelených lidí, neschopných se pohnout natož pochopit, co se stalo.

Rhodan stiskl červené tlačítko alarmu. Když se otočil, zjistil, že už se mění i Atlan. O vteřinu později sám ucítil ostrou bolest, oznamující konec.

Se sevřenými pěsti stál bezmocně na místě a čekal...

* * *

Podivuhodné hyperzáření neznalo žádnou překážku. Snadno pronikalo ocelovými stěnami a tisícovkami malých i větších místností. Zasáhlo každý organický život na palubě CRESTU V. Jakmile se tak stalo, okamžitě započala proměna. Těla se měnila v cosi, co nemělo žádný vztah k hmotě.

Lidé se podobně jako v transmiterech měnili na energetické jednotky, nestávalo se tak ovšem úplně, nýbrž jen napůl. Tělesné obrysy zůstaly zachovány, ale to bylo všechno. A stalo se ještě něco. Selhaly jim hlasivky. Z úst zelených duchů, kteří byli kdysi lidmi, už nevyšla ani hláska. Marně se snažili spolu dorozumět, když první šok opadl, a oni potřebovali zjistit, zda ještě vůbec žijí a dokáží myslet.

Několik minut po katastrofě však náhle k dorozumění došlo. Jejich hlasy nebyly slyšet, ale mozky začaly vysílat a přijímat na hyperfrekvenční vlnové délce. Podobně se dorozumívali Baramové. Všechno se to stalo během několika minut. I když celou lodí zněl alarm, nikdo se o to nestaral.

CREST V uháněla lineárním vesmírem a na naprogramované pozici se měla vrátit do normálního vesmíru. Protože Ische Moghu vypočítal nejdelší možnou etapu, bylo těsně za bodem návratu slunce, jemuž se bylo třeba vyhnout podsvětelnou rychlostí, aby pak bylo možné naprogramovat další lineární etapu. Když Rhodan myslel na tyto věci, zapomněl na chvíli na strašlivý fakt, že nikdo na palubě CRESTU V už nemá nic společného s lidmi. Ale uvědomoval si, že ztracení budou teprve tehdy, až se loď zřítí do slunce. Aniž by se staral o napůl průhledná zelená těla svých důstojníků, spojil se známým způsobem s Allanem.

„Vím, nač se chceš zeptat, Atlane, ale odpověď neznám. Možná nám ji později dají Merztelar nebo Bysiphere. Teď je důležitější zachránit CREST V. Pomoz mi."

Bok po boku zamířili oba muži, nazí a napůl dematerializovaní, k ovládacím pultům. Rhodan zjistil, že CREST V má v lineárním prostoru zůstat ještě dvacet minut. Měli tedy dost času.

Atlan náhle „řekl": „Moje váha - ještě existuje, ale můžu ji regulovat. Jako bych mohl být pouhým přáním lehčí nebo těžší. Proto se vznáším - jsem energetický duch."

„Velmi poetické," opáčil Rhodan.

„Já mám teď vážně jiné starosti."

„Brzy budeš sdílet ty moje," ujistil ho Atlan.

„Jen se podívej na Ischeho Moghua." Rhodan se váhavě otočil - a ztuhl. První důstojník se pomalu a zdánlivě nezadržitelně nořil do ocelové podlahy můstku. Zbývala z něj už jen horní polovina těla.

„Moghu, rozumíte mi?" Žádná odpověď.

„Musíte mi rozumět, Moghu, jinak jste ztracený! Vaše tělo už netvoří hmota, ale energie. Uniforma z vás spadla, protože už neměla žádnou oporu. Teď vás nebude držet ani ocelová podlaha, pochopte to konečně! Můžete procházet stěnami, stejně jako jste prošel uniformou. Ale můžete také projít podlahou, a jestli proti tomu nic neuděláte, budete klesat pořád dál a nakonec opustíte CREST V. Člověče, vždyť nemáte skafandr. Nevím sice, co se s vámi stane venku, ale na vašem místě bych to nechtěl zjistit. Myslete si, že jste lehčí, Moghu, a budete..."

Na podlaze už „ležela" jen Afričanova hlava, ale dál neklesala. Pak se znovu objevil krk a potom i ramena. Ische Moghu stoupal zpět do místnosti.

Rhodan si oddechl, když zaznamenal jeho impuls. Už se mohli domlouvat. Pak však pochopil, co měl Atlan před chvílí na mysli. Váhavě se obrátil k pultu a zadíval se na tlačítka, jimiž se dal přerušit lineární let. Čím dřív se tak stane, tím víc času jim později zůstane, aby prozkoumali fenomén dematerializace a našli eventuální protiopatření.

Atlan zadržel - obrazně řečeno -, dech, když Rhodan položil průsvitnou ruku na kontrolní pult a stiskl tlačítko. Tedy chtěl stisknout! Neboť Rhodanova ruka nenarazila na odpor a prošla umělou hmotou i kovem, jako by ani neexistovaly. Nebo jako by neexistoval on sám...

* * *

Tajemné hyperzáření napadalo a měnilo pouze organickou hmotu. Anorganická hmota zůstávala nezměněná. Kdyby lidé ještě měli ruce, jimiž by se mohli dotýkat přístrojů, byla by situace CRESTU V a její posádky mnohem nadějnější.

Pak však došlo k něčemu, co všechno ještě zhoršilo. Vysoce moderní bojovní roboti se probudili k životu. Měli biopozitronické mozky, jejichž substancí tvořila centrální plazma ze Světa sta sluncí. Ačkoli byly tyto mozky malé, přesto se jednalo o organickou živou hmotu. Nyní byla z poloviny dematerializovaná - a vypadla. Bojovní roboti sice posádku přímo nenapadli, ale jednali zcela nesmyslně a neřídili se svým původním naprogramováním. Záření zasáhlo i velké pozitronické mozky CRESTU V, obzvláště hyperinpotroniku velkého počítače. Plně automatický řídicí pilot vypadl a tím se ztratilo i naprogramování.

Pokud se něco nestane, nedostane se CREST V nikdy ani k onomu malému žlutému slunci, které Ische Moghu zvolil jako cílovou hvězdu, nemluvě vůbec o pozici Evergreen. Jediná záchrana spočívala v ručním řízení. Ale ruce už nikdo neměl.

* * *

Také vědci v laboratoři velice brzy zjistili, že dorozumění je možné. Díky tomu nevypukla úplná panika. Několik asistentů sice zmizelo v podlaze, ale ostatní rychle pochopili, jak tomu zabránit. Dr. Bysiphere zůstal podivuhodně klidný.

„Myslím, milý pane kolego Merztelare, že teď už asi víme, proč berou Pseudogurradové Baramům vajíčka a k čemu používají neobilatium. Obávám se ale, že jsme za svůj poznatek zaplatili příliš drazé. Nebo snad máte nějaký návrh, jak získáme zpátky naše těla?"

Merztelar se chtěl posadit na okraj laboratorního stolu, propadl jím však a málem zmizel v podlaze.

„Budeme-li logicky uvažovat, jistě se nám to podaří," tvrdil sebejistě.

„Spoléhám na specialisty z laboratorní lodě."

„Najednou?" podivil se ironicky Bysiphere. „Předtím jste měl úplně jiný názor. Raději nám povězte, co se má dít dál. Posádka nás bude vinit, pokud je toho ještě vůbec schopná."

„Budeme pracovat dál - pochopitelně jen duševně. V experimentech, bohužel, už pokračovat nemůžeme. Chybějí nám ruce..."

3.

Gucky se probudil, když hluboce v podvědomí pocítil zvláštní svědění, jež si nedokázal vysvětlit. Vzniklo v mozku a šířilo se mu celým tělem. Zároveň zachytil divoké a zmatené myšlenkové impulsy, které nedávaly smysl. Byly však dost intenzivní, aby ho definitivně probraly. Zvlášť protože před několika minutami prudce ustaly. Mohutný myšlenkový proud, který se na něj jinak vždycky řítíl, byl pryč. Zůstal klidně ležet a pokoušel se pochopit nemožné.

Člověk nepřestává myslet ani ve spánku, ba ani v bezvědomí. Teprve když mozek přestane fungovat a člověk zemře, přestane i myslet. Logický závěr tedy zněl: Na palubě CRESTU V už nikdo nežije.

Když ho onen příšerný poznanek zasáhl jako rána kladivem, vstal. Náhle si uvědomil, že má na sobě stále ještě zavřený skafandr. Chystal se otevřít helmu, pak ale zaváhal. Pokud skutečně došlo ke katastrofě a on je jako jediný ještě naživu, vděčí za to nejspíš právě skafandru.

Tím uhodil hřebíček na hlavičku. Jak hned zjistil, pomohla mu náhoda. Zelený ochranný individuální štít byl zapnutý. Muselo se to stát těsně předtím, než se probudil. Bezděčný pohyb, když se převaloval z boku na bok a přitom se dotkl příslušného tlačítka - jiné vysvětlení neexistovalo. A štít ho zachránil. Ale před čím? Sklouzl z lůžka a zjistil, že obrazovka interkomu je zapnutá. Znamenalo to poplach a pohotovost pro celou CREST V.

Zíral na obrazovku a nechápal, co se mu to odehrává před očima. V první chvíli považoval jakési zelené duchy za cizí, polotransparentní rasu, která přepadla loď a vyvraždila posádku. Ale pak poznal Rhodana a Atlana. Viděl, jak jejich ruce procházejí řídicím pultem ale nevnímá jejich myšlenky. Myšob už dál nepřemýšlel a teleportoval se z lodě, jež se stále ještě nacházela v lineárním prostoru. Bylo to přísně zakázané, ale měl štěstí. Podařilo se mu zachytit se na plášti a s hrůzou hleděl do nekonečné prázdnoty černé propasti bez jediné hvězdy.

Jen daleko vepředu blikalo pár sluncí - to bylo všechno.

„Meziprostor," zamumlal otřeseně.

„Jsem úplně sám v meziprostoru. S CRESTEM V - ale co se s ní stalo? Musím zpátky..." Ale než se teleportoval, něco ho napadlo. Loď, která se nacházela v lineárním letu, zůstala ve své podstatě materiální. Rhodan a Atlan však vypadali, jako by už nesestávali z hmoty, ale z energetických jednotek. Vypadali jako zeleně zářící energetické jednotky. A s někým, kdo byl tvořený hyperenergetickou energií, bylo možné se domluvit pouze na hyperenergetické bázi.

Gucky zapnul svůj hyperpřijímač. Najednou jako by vnímal tisíce myšlenkových impulsů zároveň, jen se teď nejednalo o impulsy, ale o podivně znějící hlasy lidí v CRESTU V, kteří se spolu dorozumívali na hyperfrekvenční bázi stejně jako komunikují radiopřijímače s vysílači.

Telepaticky založený myšob měl naštěstí dost zkušeností, aby z té nesmírné záplavy vylovil důležité informace. Oklikou se tak dozvěděl, co se na lodi stalo. Zkusil vypnout hyperpřijímač a zapnout normální vysílačku. Hlasy okamžitě zmlkly. Znamenalo to, že lidé v lodi nemají žádné spojení s normální rovinou bytí. Přepnul zpátky na hyperpřijímač a

teleportoval se na můstek.

* * *

Rhodan viděl myšoba stejně jasně, jako každé jednotlivé tlačítko na kontrolním pultě. Guckyho teorie o ztrátě jakéhokoli spojení přeměněných s normálním vesmírem tedy nebyla zcela správná. Přes hyperkom se dokonce mohli perfektně dorozumět. První administrátor ihned pochopil, proč vlastně Gucky ušel všeobecnému neštěstí.

„Zelený energetický štít tvého bojového skafandru, Gucky. Je hyperenergetické povahy. Rovněž hyperenergetické paprsky neoblatia jím nemohou proniknout - to je všechno. Příště už to budeme vědět.“

„A bude nějaké příště, Perry?“

„To, můj milý Gucky, záleží v první řadě na tobě. Jsi jediný v našem slova smyslu živý organismus na CRESTU V, který dokáže stisknout páku nebo tlačítko. A přesně to se musí stát, jestli nechceme brzy spadnout do slunce. CREST V se musí vrátit zpátky do normálního vesmíru a změnit kurz. A v nouzi budeš muset oběma rukama obsluhovat transformační děla nebo alespoň příslušným způsobem naprogramovat bojového robota.“

Gucky se posadil.

„Když mi budete říkat, co mám dělat, tak to taky zvládnu, docela určitě. Ale kdo mi později uvěří, že jsem úplně sám řídil celou CREST V a ještě k tomu v cizí galaxii?“

Atlan připlul blíž.

„Tvoje starosti bych opravdu chtěl mít,“ pravil podivně zkresleným hlasem.

„Podplukovník Moghu a později plukovník Akran ti budou dávat pokyny. Poslouchej je, jinak už nebudeš mít příležitost vyprávět ty svoje historky.“

„Proč vlastně nezůstaneme v lineárním prostoru, než CREST V dokončí etapu?“

„Protože se autopilot zbláznil, proto. Můžeme skončit v pekle, i když jsme naprogramovali nebe.“

To Guckymu stačilo. Sklouzl z křesla a postavil se před řídicí pult.

„Tak do toho, pánové. Povězte mi, co mám dělat...“

Tak jednoduché, jak si to představoval, to ovšem nebylo. Jeho slabé síly nestačily, aby pohnul pákou, musel si pomoci svými telekinetickými schopnostmi. Možná by šlo všechno dobře, kdyby nebylo ruční řízení tak složitě zabezpečené.

Když musel Gucky k uvolnění posledního kontaktu převzít funkce čtyř mužů a držet zároveň stisknutých osm tlačítek, selhal i on. Měl jen dvě ruce. Telekineticky se mu sice podařilo stlačit další dvě tlačítka, na která viděl, ale zbylá čtyři zůstala nedosažitelná.

„Nemá to smysl!“ zaprskal a vzdal to.

„Konstruktéři toho zatraceného zařízení zřejmě neuvažovali, když navrhovali jeho zabezpečení!“

„Právě že uvažovali,“ přiznal Rhodan nervózně.

„Nikdy se nemělo stát, aby loď ovládal jediný člověk, který se třeba zblázní. K překonání bezpečnostního faktoru je zapotřebí nejméně čtyř mužů.“

„To vidím.“ Gucky vztekle zíral na pult.

„Smrtelně bezpečné zařízení!“ Z hyperpřijímače se mu stále ještě ozývaly hlasy. Prudce přístroj vypnul a omylem přitom přepnul na normální vysílačku.

Radostně sebou trhl, když uslyšel lidský hlas: „...volá major Harl Defin! Kdo mě slyší, ať se okamžitě ozve! Tady major...“ Gucky neváhal ani vteřinu: „Haló, Harle, tady je Gucky! Kde vězíš?“ Myšob byl jediný, kdo si mohl dovolit ignorovat přísné zvyky Siganců a tykat jim. Nikdo se proto na něj nezlobil.

„Gucky! Ty jsi z toho vyvázl...?“

„Zato jsem v mnohem horší kaši. Mám zachránit CREST V. Autopilot se zbláznil.“

Kvapně vylíčil, co se stalo.

„Musíš mi pomoci, nebo skončíme bůhvídkde.“

„Trvalo by to moc dlouho, než bych dostal paladina na můstek. Je v pořádku. Skoč pro něj.“

„Do vaší kajuty?“

„Ano.“ Gucky přepnul zpátky na hypervlny a vysvětlil Rhodanovi, že i paladin a jeho posádka zůstali zářením nedotčeni, a že jde pro robota. S jeho pomocí, dodal, se ovládací manévry podaří. Rhodan souhlasil a v jeho hlase zněla úleva, i když se to při tom zkreslení dalo je těžko poznat.

Gucky se dematerializoval.

* * *

Speciálnímu robotovi paladinovi by se beztak nemohlo nic stát, zato jeho posádce ano. Ta ale spala v něm, a když byl vyhlášen poplach, Siganci ihned zapnuli vysoce citlivou automatiku. Jakmile paladinovo zaměřovací zařízení zasáhly první hyperfrekvenční vlny, aktivovalo se vysokoenergetické ochranné pole. Záření neobílatia jím nemohlo proniknout. Harl Defin se přes interkom dozvěděl, co se stalo. Vzbudil své důstojníky a nikdo z nich neopustil robota.

Pak se mu konečně podařilo spojit se s Guckym a dozvěděl se, že v celém CRESTU zůstalo pouze sedm normálních živých bytostí, na nichž nyní závisí existence pěti tisícovek přeměněných Pozemšťanů.

Ische Moghu oznámil přes hypervysílačku: „CREST V se nachází v nekontrolovaném letu. Prakticky se už nedá zjistit, jaké vzdálenosti jakými směry jsme v lineárním prostoru urazili. Přesné určení polohy je možné pouze v normálním prostoru, máme-li štěstí a mapy odpovídají. Pomozte Guckymu, majore Define. Základní nastavení už provedl. Teď už je třeba jen zrušit zabezpečení - a máme to.“

Gucky ukázal Harlu Definovi čtyři tlačítka, která musel paladin stisknout. Robotova ramena měla dosah pět metrů, což stačilo. Gucky si pomáhal u svých tlačítek telekinezí - a nakonec se to podařilo!

Všech osm tlačítek zajelo do kontrolního pultu.

Na panoramatické obrazovce se okamžitě ukázaly hvězdy.

CREST V mířila přímo na jednu z nich.

* * *

Bylo to žluté slunce, odhadem ještě dvě nebo tři světelné hodiny vzdálené. Zaměřovací přístroje, naštěstí nezávislé na biomozku a tedy ještě funkční, se daly do práce. Objevila se první data.

Rhodan s úlevou prohlásil: „Žádné ozvy, takže žádné kuželovité lodě nebo Dolanové. Myslím, že alespoň v tomto ohledu máme štěstí.“

Á, tady je náš kapitán...”

Byl to skutečně plukovník Merlin Akran. Přeměna ho zastihla ve spánku. Když se probudil, myslel si nejdříve, že ještě sní, ale sen ne a ne přestat. Pak se konečně dozvěděl celou pravdu.

„Převezměte zase loď,” požádal ho Rhodan. „Myslím, že Moghu si zaslouží pauzu.“

„K čemu je duchovi pauza?” opáčil Moghu suše.

Plukovník Akran přelétl pohledem kontrolní pult a pak se věnoval panoramatické obrazovce. Kolem žlutého slunce se objevily první planety. Automatika potvrdila, že jsou celkem čtyři.

Rhodan připlul k Akranovi.

„Považuji za výhodné zůstat tady a setřást eventuální pronásledovatele. Nejsme rozhodně připraveni se bránit. Jestli na nás někdo zaútočí, jsme ztraceni. Možná tu najdeme nějakou planetu, vhodnou k přistání.”

„Planetu duchů,” pravil Atlan hořce.

Nikdo mu neodpověděl.

Akranovy pokyny Guckymu byly stručné, jasné a klidné. Myšob a paladin je vykonávali bez dotazů a rychle. Podařilo se zapojit nouzové řídicí zařízení. Řídicí automatika tím vypadla.

Přes exaktní povely docházelo stále k poruchám. CREST V se znovu a znovu vracela na kurz, vedoucí do slunce.

To probralo dokonce i absolutně vyčerpaného Moghuu.

„Je třeba zapnout hlavní motory, pane!” Jeho ruce zoufale pátraly v prázdnu. „A hezky rychle. A také ochranné štíty, kdyby bylo energetické záření slunce příliš intenzivní. Sice nevím, jestli může proniknout pláštěm nebo nám být vůbec nebezpečné, ale neměli bychom na to zapomenout.”

Gucky pečlivě sledoval Moghuovy pohyby a pak je jednoduše napodobil. Motory naskočily. Loď váhavě přešla na požadovaný kurz. S osmdesáti procenty rychlosti světla prolétla o několik okamžiků později kolem žlutého slunce, směrem k oběžné dráze druhé planety.

Přístroje potvrdily, že je to jediná planeta soustavy, jež přichází v úvahu pro eventuální přistání.

Rhodan přemítal, zda Gucky s paladinem mohou přistání vůbec zvládnout. Věděl však, že pravděpodobně neexistuje žádná jiná alternativa.

„Kruhová dráha kolem druhé planety,” nařídil.

Paladin a Gucky teď vykonávali Akranovy a Moghuovy pokyny rychleji a sebejistěji. Zvykli si a jen zřídka se spletli. CREST V těžkopádně poslechla.

„Začíná mě to bavit,” prohlásil Gucky žoviálně. „Asi si brzy udělám piloták.”

„Nepřeháněj,” napomenul ho Rhodan přátelsky. „Brzy uvidíme, co umíš. Musíš snížit rychlost a přejít na okružnou dráhu. Jestli uděláš chybu, zřítíme se na povrch.”

„Skoro tě neslyším,” opáčil myšob ustaraně.

„Co tím myslíš?”

„Tvůj hlas pořád slábne. Možná mám něco s přijímačem...”

„To by nám ještě chybělo. Přejdi na normální vysílání, budu tě instruovat přes paladina.”

Druhá planeta se rychle blížila, i když CREST V teď už letěla pomaleji. Jednalo se o ještě mladý, pralesní svět s obrovitými moři a ostrovními kontinenty porostlými džunglí. Aktivní sopečná pohoří se střídala s rozsáhlými močály a nepřehlednými pralesy. Nikde nebyla ani stopa po inteligentním životě.

„Dále snížit rychlost,” přikázal paladinův velitel Harl Defin a kývl na Guckyho. „Ale opatrně.”

Sám korigoval podle pokynů plukovníka Akrana kurz.

„Oni to opravdu dokáží,” řekl Akran Rhodanovi. „Ještě pár korektur a jsme na oběžné dráze. Pak budeme mít dost času rozmyslet si další krok.”

Paladinův mozek naštěstí fungoval perfektně a poskytoval nutná data. Přesto trvalo ještě půl hodiny, než byl plukovník Akran konečně spokojený a nechal vypnout motory.

„Dobrá práce,” chválil Rhodan s uznáním a Gucky ho náhle zase slyšel zcela zřetelně přes hyperpřijem. Porucha zmizela. „Ale bylo by lepší, kdybyste nemuseli řídit celou cestu až na Zemi. Později si odpočineme. Kde je major Wai-Tong?”

Major Wai-Tong, malý šlachovitý Číňan, byl velitelem radiocentrály. Jeho zelený

duch rychle připlul k Rhodanovi.

Gucky na něj udiveně zíral a pak prohlásil: „Človče, ty ses ale změnil - nejdřív žlutý, teď zelený...”

Wai-Tong kolem něj proplul s důstojným výrazem v nehybné tváři a obrátil se na Rhodana. „Přejete si, pane?”

„Musíte vyslat SOS. A protože všechny počítače vypadly, musí se veškerá nastavení provést ručně. Troufáte si dát Karlovi Definovi a Guckymu nezbytné pokyny?”

„Když mu nebude vadit moje barva - rád.”

„Jen žertoval, majore. Vždyť ho znáte. Ale teď k věci: Radiogram musí být vyslán s maximální kapacitou a je třeba, aby byl co nejkratší, aby nás nelokalizovali Pseudogurradové. Kdyby na nás teď zaútočili, byli bychom ztraceni. Odvysílejte můj osobní nouzový signál. Směrová anténa na pozici Evergreen.”

„Ano, pane,” potvrdil major Wai-Tong klidně a odplul směrem do radiocentrály. Gucky s paladinem ho následovali a hned se pustili do práce. Bylo třeba jednat nesmírně precizně. Sám major Wai-Tong paladinovi ukázal, jak se vyvolá vysílací impuls, jakmile budou všechna nastavení připravená. Příslušnou páku bylo nutné zatáhnout směrem dolů, čímž se nashromážděná vysílací energie uvolní v jednom jediném impulsu, obsahujícím požadovanou zprávu v zašifrované podobě.

Nejspíš by šlo všechno dobře, kdyby právě v té chvíli nezasáhl major Joe Waydenbrack.

Oznámil útok dvou Dolanů, které již dříve zpozorovali na obrazovkách, ale nevěnovali jim pozornost. Teď se však dostali dost blízko, aby mohli zaútočit, což podstatně měnilo situaci.

Aniž by čekal na povel, odvysílal paladin hyperradiogram. Impuls opustil antény CRESTU V a tím i normální vesmír. Bez časové ztráty dorazil na místo určení.

Nebyla jím však pozice Evergreen.

Gucky paladina popadl a teleportoval se s ním do palebné centrály. Radiogram náhle nebyl důležitý. Podstatné bylo přežít.

Rhodan a Atlan již majora Waydenbracka informovali a malý zelený duch teď klidným hlasem udílel pokyny. Gucky s paladinem je vykonávali zcela přesně.

„Nejdřív protipólový paprskomet. Táhle je ruční ovládám. Dá se nastavit relativně snadno. Nebudou s ním potíže, pánové...”

Na obrazovkách byli oba Dolanové jasně patrní.

„Vzdálenost ještě pět milionů,” řekl Rhodan.

„Pár vteřin počkáme,” navrhl Waydenbrack.

Rhodanův zelený duch přikývl.

Gucky už stál u ovládání transformačních děl. Necítil se zcela ve své kůži, protože zbraně všeho druhu se mu hnusily. Když však byl ohrožený jeho život, používal je, a právě tento rozpor ho trápil.

U Dvojkondičních, řekl si, *je to ovšem něco jiného*. Na jejich konto šly tucty zničených planet a statisíce mrtvých. Vůči Dolanům není třeba cítit výčitky svědomí.

„Teď!” řekl major Waydenbrack, když se oba Dolanové přiblížili až na čtyři miliony kilometrů.

Paladin okamžitě zareagoval.

Paratronové štíty obou Dolanů zhasly a nadešla Guckyho chvíle. Připlul k němu Waydenbrack.

„Tohle tlačítko - stisknout!”

Gucky zaváhal. Jeho pravá packa sice ležela na příslušném tlačítku, ale pohled nedokázal odtrhnout od obrazovky. Viděl, jak Dolanové bleskově změnili směr letu a stahovali se. O vteřinu později zmizeli a ztratily se i jejich ozvy na zaměřovači obrazovce.

Uprchli do lineárního prostoru.

„Proč jsi neudělal, co ti řekl Waydenbrack?“ zeptal se myšoba Rhodan.

„Utíkali, proč bychom je měli zničit?“

„Protože teď informují Pseudogurrady, proto.“ Rhodanův hlas prozrazoval vztek.

„Všechny jsi nás ohrozil. Příště nepřemýšlej, když dostaneš rozkaz.“

„Já přemýšlím o každém rozkazu,“ bránil se Gucky energicky. „Hlavně o těch, co si dávám sám.“

Rhodan to vzdal. Nemělo smysl přít se teď o filozofické otázky, zvlášť když major Wai-Tong právě oznámil, že přezkoumal nastavení směrové antény a zjistil, že není nastavená přesně na pozici Evergreen.

Mohlo to znamenat, že flotila radiogram nikdy neobdrží.

Bylo nutné ho opakovat.

„Obávám se, že tady zůstaneme poněkud déle,“ přerušil Gucky náhlé ticho. „Takže můžeme pokřtít slunce a jeho planety. Co takhle Neo? Takové jméno jsme ještě určitě neměli.“

„Není to zrovna moc originální,“ zabručel Waydenbrack.

„Je stejně dobré jako kterékoli jiné,“ pomohl myšobovi Rhodan, „Hlasuji pro soustavu Neo.“

„A my teď tedy kroužíme kolem Neo II,“ ujišťoval se Gucky, překvapený rychlým přijetím svého návrhu. „Opravdu?“

„Opravdu! A teď zpátky do radiocentrály. Musíme ještě napravit chybu. A tentokrát odvysíláme také podrobnější šifrovanou zprávu, aby byla naše situace zcela jasná a flotila věděla, oč jde.“

V průběhu následující hodiny odvysílali ještě jednou Rhodanův osobní nouzový signál SOS-PR, tentokrát se správně nastavenou anténou, a informace v šifrovaném kódu.

Pak se Rhodan rozhodl na Neo II přistát.

4.

Důstojníci a vedoucí oddělení se shromáždili v obrovské velitelské centrále CRESTU V.

„Podařilo se nám bezpečně přistát,“ zahájil Rhodan svou řeč, „ale pasivně čekat na pomoc z pozice Evergreen nemá smysl. Naše souřadnice sice mají, ale tahle soustava je nám všem zcela neznámá. Kromě toho nevíme, jaká opatření mezitím učinil protivník. Dá se předpokládat, že zachytil naše impulsy a dříve nebo později se mu podaří nás lokalizovat. Musíme proto naše impulsy překrýt nějakými ještě silnějšími, jejichž příčina zůstane Pseudogurradům neznámá. Mohu vám oznámit, že mám v tomto ohledu zcela určité úmysly, které vám však zatím neprozradím. Jediné bytosti na palubě, jež nám mohou pomoci, jsou Siganci s paladinem a Gucky. Nebyli dematerializováni a mohou pro nás pracovat a tím nás zachránit. Máte nějaké otázky?“

Otázek byly celé tucty a nejdůležitější z nich zněla:

„Co je to s námi? Změníme se někdy zase v normální lidi?“

Rhodan odpověděl vágně, jinak ani nemohl: „Upřímně řečeno, nevím. Ale naši vědci Merztelar, Beriot a Bysiphere jsou optimističtí. Ke konečnému vyřešení situace je bohužel zapotřebí ještě spolupráce několika specialistů z laboratorní lodě. Nedorazí dříve než za dva dny. Do té doby musíme hrát mrtvého brouka. Z tohoto důvodu bohužel musím zakázat veškeré rozhovory, které nejsou životně důležité. Jak víte, působí každé naše slovo jako slabý hyperimpuls, jehož dosah je naštěstí malý, takže nepředstavuje podstatné nebezpečí. Ovšem kdyby byla vysílána řada impulsů zároveň, bylo by to něco jiného. Můžete spolu mluvit, ale pouze v naléhavých případech.“

„Co se stane, když nás naši lidé nenajdou?"

Rhodan neváhal ani vteřinu.

„To ještě nevím. Pravděpodobně se pokusíme prostřednictvím Guckyho a paladina dostat na pozici Evergreen. V každém případě si nemusíte dělat starosti. Dokážeme to!"

* * *

„Vlastně je to úplná hračka," prohlásil Gucky po důkladném proškolení od plukovníka Akrana. „Nechápu, jak si tím můžete vydělávat na živobytí."

Kdyby mohl, plukovník by teď jistě polkl.

„Ještě se budeš divit! Rád bych věděl, kde bys s CRESTEM V přistál, kdybychom ti neradili. Nejspíš ve slunci."

„Přistaneme na Neo II, Akrane," ujišťoval ho myšob kategoricky. „Tak jdeme na to?"

Na panoramatické obrazovce se míhala krajina planety - moře, ostrovy, močály, pohoří...

„Zahajujeme první fázi přistání," oznámil Harl Defin.

Od tohoto okamžiku probíhalo všechno s takřka automatickou precizností a neuvěřitelnou jistotou. V pravidelných intervalech přicházely paladinovy pokyny. Gucky reagoval rychle a obratně. Několikrát si vypomohl telekinezí.

CREST V klesala a povrch planety se blížil. *Takhle musela vypadat Země před dvěma sty miliony let*, pomyslel si Rhodan. *Ne, opravil se, před miliardou let, kdy se život teprve začal vyvíjet.*

A pak si ještě pomyslel: *Škoda! Takový mladý, divoký a krásný svět - a já ho budu muset odsoudit k smrti. Nezničím tím život těch, kteří by tu možná žili za deset milionů let a byli by šťastní? Smím zničit planetu - teď ještě bez života -, jen abych zachránil pět tisíc lidí?*

CREST V se prudce otřásla, když příliš rychle vletěla do horních vrstev atmosféry. Plukovník Akran přikázal snížit rychlost. Objevily se první cáry mraků.

„Dokážeme to," řekl plukovník a obrátil se k Rhodanovi. „Dokážeme."

„Chceš snad říct, že to dokážu já... a paladin, ne?" durdil se Gucky.

Akranova průsvitná postava jako by ještě víc zezelenala.

V nízké výšce přeletěli poslední kontinent a objevilo se moře.

„Ještě deset minut," pravil Akran. „Loď převezme malý řídicí mozek a obstará zbytek. Paladin s Guckym přesně za tři minuty vystřelí robotem řízený space jet."

Domluvili se, že space jet bude sloužit k odlákání nepřítele - bude-li se vše odehrávat tak, jak Rhodan předpokládal. Navíc zaručoval paladinovi a Guckymu svobodu pohybu, pokud opustí CREST V. Myšob se měl teleportovat pouze v absolutně nevyhnutelných případech.

Zbytek Rhodanova plánu ovšem zatím nikdo neznal.

* * *

Gucky a paladinova posádka si oddechli, když řízení převzal malý řídicí mozek. Jeho paměťová kapacita stačila pouze pro vlastní přistání.

„A teď space jet," připomněl plukovník Akran.

Na paladinovo znamení stiskl Gucky startovací tlačítko.

O několik vteřin později se dálkově řízený jet objevil na obrazovkách, nabral rychlost a opsal oblouk, který ho zavedl zpátky ke kontinentu, který CREST V před chvílí přeletěla.

„Tak to by bylo," konstatoval Rhodan komicky zkresleným hlasem. „Přistane na horské plošině. Snadno ho tam pak najdeš, Gucky, až bude potřeba."

„Jistěže ho najdu, Perry. Ale co si s ním počnu? Mám si snad vyletět na vyhlídkový let

a prohlížet si pralesy?"

„To zrovna ne, maličký. Včas se dozvíš, co mám v úmyslu, ale je možné, že od tebe budu chtít opravdu mnoho. Zatím bude lepší, když si s tím nebudeš lámat hlavu."

„Nenapínej mě. Perry. O co jde?"

„Na druhou stranu," pokračoval Rhodan klidně, „je pochopitelně možné, že se můj plán vůbec neuskuteční a v tom případě bude lepší, když se nic nedozvíš. Souhlasíš?"

„Jinou možnost nemám," přiznal zklamaně Gucky. „Tvoje myšlenkové impulsy jsou zkreslené."

Space jet zmizel a o několik minut později přístroje oznámily, že v pořádku přistál a vypnul motory.

Samotná CREST V mířila přímo na vodní hladinu.

Malý řídicí mozek nebyl ničím jiným, než nouzovým agregátem. I když fungoval bezvadně, nedokázal už korigovat drobné chybičky Guckyho a paladina. Rychlost byla pro bezpečné přistání příliš vysoká, i když nepředstavovala přímé nebezpečí. Stalo se přesně to, čeho se Rhodan a plukovník Akran obávali.

CREST V naštěstí přistála do klidné vody a klesla jen trochu. Jako hozená žabka skákala gigantická loď po oceáně, zpomalovala, a při každém skoku se nořila hlouběji.

Paladin přezkoumal odpovídající přístroje a ujistil se, že všechny výpustě a otvory jsou hermeticky uzavřené. Do lodě se nemohla dostat ani kapka vody. Gucky opět vykonával Akranovy příkazy. Veškeré stroje na palubě CRESTU V byly vypnuty. Fungovala už jen klimatizace.

Ultrabitevní loď byla energeticky mrtvá.

Klesala do hloubky pomalu, protože antigravová pole ji ještě trochu nadnášela. Pohled na panoramatickou obrazovku se prudce změnil.

Tam, kde dříve byly hvězdy a později povrch planety, zářilo zelenomodré nic. Obrazovka postupně tmavla, až byla nakonec úplně černá.

„Tisíc metrů," řekl Akran. „Horní pól je ještě nad hladinou."

„Jaká je tady vlastně hloubka?" znepokojil se Gucky.

„Přes šest tisíc metrů," opáčil Rhodan. „Tady nás nikdo neobjeví. Tedy, pokud odhlédneme od hyperimpulsů, které ještě vysíláme."

„Šest tisíc metrů...!" Gucky se otřásl jako by měl v kožíšku vši. „To je zatraceně hluboko, jestli se ptáš mě. Tak dlouho nikdo z nás dech nezadrží, leda paladin..."

„...nebo ty, když se teleportuješ. Takže žádnou paniku, mohu-li prosit."

Tři tisíce metrů.

CREST V teď klesala rychleji.

Čtyři tisíce.

Obrazovka byla stále úplně temná. Když černotu prozářily lodní reflektory, ukázalo se, že na Neo II ještě nejsou ani ryby.

Pět tisíc metrů.

„Brzy budeme na dně," přerušil mlčení Merlin Akran. „Major Defin s paladinem by mohli namířit na dno jednu z kamer. Obrazovka sedmnáct je volná..."

Označená obrazovka se rozsvítila, hned však zase potemněla. Dno ještě nebylo vidět.

A pak překročili hranici šesti tisíc metrů.

Světelné paprsky teď narazily na bahno, které leželo ještě víc než dvě stě metrů pod CRESTEM V. Antigravová pole zpomalila pokles a opatrně se vypnula, když obrazovku zakrylo zvířené bláto.

Postupně toho začínalo být vidět víc. Obrovitá CREST V vězela skoro až do poloviny v bahně pravěkého moře. Neznamenalo to žádné neštěstí, protože motory ji byly kdykoli schopné osvobodit, a navíc bahno představovalo skvělé maskování.

„Myslím, že už teď to máme definitivně za sebou," pravil Rhodan.

Pohlédl na palubní kalendář. Bylo 17 hodin, 4. července 2437.

* * *

Na Guckym a paladinově posádce se projevilo napětí uplynulých čtyřadvaceti hodin.

„Vy si pro mě za mě můžete strašit nepřetržitě," řekl myšob Atlanovi s Rhodanem, „ale já jsem unavený. Vy už možná spánek nepotřebujete, já ano. A potřebuju toho ještě mnohem víc, moji milí. Kromě jiného jídlo..."

„To musíš být ale pěkně opatrný," opáčil Atlan klidně, „abys neulovil žádnou hyperenergetickou mrkvičku. Veškerá organická hmota tady na palubě se přeměnila. Potraviny také. Ale máš štěstí. Máme dost syntetických koncentrátů."

„Blivajz!" komentoval to Gucky s odporem.

„Budeš ještě rád, že ho máš," prorokoval mu Rhodan. „Paladin zůstane s poloviční posádkou na velitelském můstku, abychom v případě nouze mohli odstartovat. Ostatní včetně tebe mají volno. Využijte času a trochu se prospěte. Myslím, že budete mít brzy plné ruce práce. A pokud jde o to ostatní, Gucky, skutečně necítím ani únavu, ani hlad."

Gucky přikývl a zmizel. Vzápětí připlul dovnitř stěnou Roi Danton. Rhodan se zájmem vzhlédl.

„Tak copak říkají pánové v laboratoři?"

„Vytvořili půl tuctu teorií, a až na jednu je všechny zase zavrhli. Ale nerad bych předbíhal. Víš, jak jsou citliví."

„Přijdou?"

„Musí tu být každou chvíli."

Členové posádky stále ještě bloudili po lodi jako duchové. I zelené astrální tělo tlustého šéfkučara plachtilo po můstku a zdálo se, že si na novou formu existence dosud nezvyklo.

„Ten je taky bez práce," konstatoval Roi Danton.

„To jsme všichni, synu." V té chvíli si Rhodan všiml tří vědců, kteří pořádkumilovně vstoupili dveřmi, ovšem aniž by je otevřeli.

„Vítejte, pánové. Co máte nového?"

Dr. Merztelar předstoupil.

„Žáření je tak slabé, že by už jen stěží mělo být měřitelné. Neobilatium odebrané k analýze zmizelo. Pravděpodobně proto, že zareagovalo na naši lodní atmosféru. Teď už to nehraje žádnou roli. Musíme si lámat hlavu s tím, jak se přeměnit zpátky."

„Skutečně," ozval se Atlan. „To byste měli."

Dr. Bysiphère se pohnul dopředu.

„Naše domněnka, že neobilatium by mohlo představovat cestu k nesmrtelnosti, teď moc pravděpodobně nevypadá, pane. Myslím, že slouží ke zcela jiným účelům."

„To si myslíme všichni," ozval se dr. Beriot. „Vlastně jsme to měli vědět od začátku."

„Prosím, jeden po druhém," požádal je zdvořile Rhodan.

„Naše teoretická analýza ještě není hotová. Nechceme vyslovovat žádné domněnky, dokud si nebudeme dost jistí, že je můžeme alespoň zčásti dokázat. Dejte nám k tomu příležitost, pane. Potřebujeme ještě jeden den, abychom si zkoordinovali myšlenky."

„Ale já očekávám beztak pouze domněnky, pánové, nic víc. Domníváte se, že je zpětná přeměna vůbec možná?"

„Ano," dr. Bysiphère důrazně přikývl a napůl přitom zajel do podlahy. „A já zjistím, jak. Dlužím to minimálně své pověsti hyperfyzika."

Dr. Merztelar se právě chystal pokračovat v přednášce, když Atlan oznámil: „Silné energetické ozvěny na zaměřovačích obrazovkách. Zdá se, že ti uprchlí Dolanové mluvili."

Rhodan nechal vědce stát a zamířil k příteli. Krátký pohled na obrazovku mu stačil.

Jednalo se o tři kuželovité lodě, jež právě poněkud změnily kurz a zamířily k soustavě Neo. Byly ještě tři světelné hodiny vzdálené.

„Nejsou si úplně jistí," uvažoval Rhodan. Plukovník Akran souhlasně přikývl. „Možná zachytili naše hyperimpulsy, ale příliš slabě. Když se dostanou blíž, určitě nás zaměří."

„Co budeme dělat? Čekat?"

Rhodan chvíli mlčel. Podruhé v krátké době uvažoval, smí-li realizovat svůj zoufalý plán. CRESTU V a jeho posádce zatím nehrozilo akutní nebezpečí. Jenže až přijde, bude už pozdě.

„Počkáme," řekl klidně.

* * *

Gucky vztekle mrštil koncentrátovou kostkou po zásobovacím důstojníkovi, který ani neuhnul, když jím hladce prolétla.

„To si sněž sám! Já chci něco pořádného, pamatuj si to. Jsem vlastně velitel téhle lodě, takže mám právo na skutečné jídlo. Podívej se ještě jednou."

„Kromě koncentrátů nic jiného nemáme, jen vodu. Je to snad moje vina?"

„Moje taky ne," opáčil Gucky. „Tak co je?" Odhopkal k odhozené kostce. „Má to být opravdu moje jediná možnost, jak se dostat k něčemu k jídlu?"

„Bohužel ano."

Gucky kostku zvedl, nerozhodně ji potěžkal a nakonec ji strčil do kapsy.

„No dobrá," zabručel a otevřel dveře. „Asi za to fakt nemůžeš."

Nevrátil se do své kajuty. Místo toho vyhledal paladinovu posádku.

Poručík Drof Retekin právě vařil polévku. Gucky začenichal.

„Tohle nemůže být pravda! Co je to?"

„Koncentráty," vysvětlil mu Drof Retekin a ukázal na myšobovu vyboulenou kapsu. „Od stejné firmy."

Gucky vytáhl svůj balíček, skepticky si ho prohlédl ze všech stran a pak ho otevřel. Vrhл poslední pohled na hnědou kaši, bublající v minihrnci, a pak začal kostku ohlodávat.

„Ať mi mé vnitřnosti odpustí," zamumlal přitom.

Po chvíli se z Retekinovy hypervysílačky ozval Rhodan a přerušil tak idylu: „Paladin musí být za hodinu zase plně připravený, je mi líto. Vzbud'te Guckyho, až bude třeba."

„Není nutné, je u nás a plundruje zásoby."

„Výborně. Tak za hodinu na můstku."

Gucky polkl další sousto, stočil se na zemi do klubíčka a zavřel oči.

„Jestli budu za hodinu ještě naživu, vezměte mě s sebou," zív a usnul.

Retekin dál míchal polévku.

Když se opět sešli na můstku, ukázal myšob okamžitě na obrazovku: „Tak kvůli tomuhle jsi nás zavolał?"

„Přesně tak." Rhodan počkal, až se přiblíží Atlan s plukovníkem Akranem. „Vysvětlím teď tobě a Harlovi, jaký mám plán. Domnívám se, a Bysiphere se mnou souhlasí, že Pseudogurradové zaměřili hyperimpulsy, které teď vysíláme. Takže nás najdou, i když nad sebou máme několik tisíc metrů vody. A jakmile nás najdou, jsme vyřízeni. Pokoušet se o nouzový start nemá smysl. Klobouk dolů před tebou a paladinem, ale tohle byste prostě nedokázali."

„Takže nebudeme ani vyčkávat, ani neuprchneme. Co tedy?"

„Odvedeme jejich pozornost jinam," odpověděl Rhodan.

Gucky přikývl.

„Výborně. Nějaký nápad? Pět tisíc hyperimpulsů nedokážeš překrýt a už vůbec ne izolovat. Sám jsi to říkal."

„To je pravda. A proto mě napadlo, že někde tady na planetě, dost daleko od nás, odpálíme arkonskou bombu.“

„Arkonskou bombu?“ slabikoval Gucky nevěřicně a ohromeně zíral na Rhodana, jako by byl duch - což byla vlastně v jistém ohledu pravda.

Arkonská bomba, vynalezená Arkonidany, představovala absolutní ničivou zbraň. Po odpálení vyvolala atomový požár, který měnil hmotu na energii, a sice formou pomalu postupující řetězové reakce. Neexistoval žádný způsob, jak tuto reakci zadržet. Svět, na němž vybuchla arkonská bomba, byl definitivně ztracen.

„Energetické vyzařování řetězové reakce bude tak obrovské,“ pokračoval Rhodan, „že překryje naše impulsy, které již nebude možné sledovat. Pseudogurradové je nebudou schopni zaměřit ani těmi nejcitlivějšími přístroji. Je vyloučeno, aby nás tady na dně moře našli.“

„Ale Neo II... co bude s ním? Když bude planeta zničena, budeme přece také ztraceni.“

„Než nás atomový požár zasáhne, uplyne při správném načasování čtyřicet osm hodin. Pak zřejmě planeta exploduje. Do té doby tu musí být komando z pozice Evergreen. Paladin sice ještě neobdržel potvrzující signál, ale můžeme předpokládat, že naše nouzové volání dorazilo k cíli.“

„Ale arkonská bomba...!“ Gucky tomu stále ještě nemohl věřit. „Takže to tě trápilo! Mohlo mě to napadnout.“

„Rozhodnutí skutečně nebylo snadné,“ přiznal Rhodan. „Ale nikdo z nás nevidí jinou možnost. Tato planeta by byla v každém případě ztracena, jakmile by nás Pseudogurradové zaměřili. Šokové vlny z jejich intervalových děl by rozmáčkly dno oceánu a kontinenty rozdrtily na prach. Neo II by se pravděpodobně rozpadl na kusy. Jinými slovy: Tenhle svět je tak jako tak odsouzen k smrti. Arkonská bomba má pouze tu výhodu, že ušetří nás.“

„Přesně na dva dny,“ dodal Atlan.

Gucky nevypadal příliš šťastně.

„A protože vy nemáte ruce, musím ji pochopitelně odpálit já,“ řekl pochmurně. „Proto tahle přednáška, co? Chcete mě přesvědčit...“

Rhodan pohlédl na obrazovky.

„Nemáš jinou volbu, jestli chceš ještě někdy spatřit Iltu a Jumpyho. Nebo pro mě za mě Bullyho. Skutečně nemáš jinou možnost, maličký. Potřebujeme těch osmačtyřicet hodin. Proč vlastně váháš? Tahle planeta je neobydlená. Nežijí tu ani bakterie. Tak sterilní svět jsem zatím ještě neviděl.“

Gucky zavrtěl hlavou.

„Mýlíš se, Perry. V okamžiku, kdy dopravím bombu na místo určení, bude na Neo II jednobuněčný život. Přinesu ho já. Možná by se z něj vyvinuly složité organismy, zrovna jako na Zemi. Přinesu život a zároveň ho zase zničím.“

Atlan se mu málem pokusil položit paži na rameno.

„K čemu to filozofování a výčitky? Tenhle svět musí zemřít, abychom my měli šanci. Skutečnými vrahy jsou Pseudogurradové.“

Gucky na něj pohlédl.

„Všechno je to špatně! Vždyť na Neo II už existuje život! Co ty pralesy? To snad není život? Jsou tu i prvoci. Spletl jsem se, když jsem si myslel, že teprve ve chvíli...“

„Už jsem ti řekl, že tyhle úvahy jsou zbytečné. Teď tě doprovodím do skladiště speciálních zbraní. Nastavíš tam podle mých pokynů atomovou reakci. Ještě nějaké otázky?“

„Ano! Proč to s tou bombou nevyřídí paladin?“

„Doprovodí tě.“

„Aspoň nějaká útěcha. - Tak kde je ta bomba?“

Nebyla příliš velká a vážila nanejvýš čtyřicet kilogramů. Stačilo, aby ji Gucky obepnul pažemi a teleportoval se s ní na libovolné místo.

Nastavení řetězové reakce už bylo hotové.

„Víš, kde přistál space jet?“

„Přesně ne, ale najdu ho. Pak vyzvednu paladina a dopravíme bombu na určené místo. Doufám, že jste to vypočítali správně.“

„Nedělej si starosti. A nezapomeň, musíš ji odpálit hned, ne vyčkávat. Za dvě hodiny tu můžou být kuželovité lodě, a to už musí být naše hyperimpulsy překryté.“

„Tahle práce se mi fakt nelíbí, ale udělám to,“ zabručel Gucky stísněně. „Nikdy bych si nebyl pomyslel, že duchové můžou jít jednomu tak na nervy!“

Atlan se ušklíbl, ale Gucky to už neviděl. Sklonil se a objal bombu. Soustředil se na náhorní plošinu kontinentu, který přelétli před přistáním.

Pak skočil.

* * *

Když se materializoval, několik metrů padal, než se telekineticky zachytil. Pod ním ležela plošina na úpatí horského pásma. Okraj byl porostlý nízkými keříky, jinak byla skála holá a přehledná.

Moc mu to však nepomohlo. Space jet neviděl.

„Někde tady ale být musí,“ zamumlal si pro sebe. „Nebo hodně blízko. Všechno šlo tak rychle.“

Uložil bombu v proláklíně a zakryl ji větvemi. Zběžný pozorovatel ji nemohl odhalit.

„A teď najdeme loďku,“ dodal sám sobě odvalu a skočil tři kilometry vysoko do vzduchu. Telekineticky se držel na místě a rozhlížel se. Pozorně sledoval krajinu pod sebou a snažil se najít pozici, kterou mu udal Atlan.

Viděl moře, v jehož bahně odpočívala CREST V. Směr a vzdálenost tedy odpovídaly. Ale kde je space jet? Nemohl přece zmizet jen tak beze stopy!

Zapnul hyperkom a poslouchal, co se děje na CRESTU V. Nebylo pochyb - na obrazovkách se objevily tři další kuželovité lodě. To byla přesila, jíž se posádka duchů prostě nemohla ubránit.

„Takže zase jednou závisí všechno na mě,“ zabručel Gucky a o kousek klesl. „Ale kde je ten zatracený jet?!“

Vlevo se něco zablýsklo na slunci.

Gucky změnil směr a ještě klesl. Vznášel se teď asi tisíc metrů nad náhorní plošinou. Kovové odlesky vycházely z ploché prohlubně, řídce pokryté vegetací. Space jet musel přistát zrovna tam.

Gucky neztrácel čas. Vštípil si do paměti polohu prohlubně a teleportoval se pro bombu.

* * *

„Jak dlouho ještě?“

Major Owe Konitzki pohlédl na obrazovku.

„Moc dlouho už ne. Musely už zachytit naše vyzařování, protože jejich kurz je dost cílevědomý. Proto také zřejmě nezvolily lineární let.“

Rhodan neklidně přecházel po můstku sem a tam - tedy spíš přeplouval. Zastavil se u plukovníka Akрана.

„Jsem přesvědčený, že vyšlou pozemní komanda. Jestli je napadne prozkoumat

mořské dno, můžeme se připravit na překvapení. Kdyby tak už přišlo potvrzení z pozice Evergreen!"

Objevil se Gucky.

„Bombaje u space jetu. Jdu pro paladina."

„Dobře," odpověděl Rhodan. „Víš, kde ji máš odpálit. Někde na druhé straně planety. Můžeš transponovat najednou paladina a bombu?"

„Těch pár kilo navíc už mě nevytrhne," míní Gucky. „Bomba je připravená. Stačí stisknout tlačítko..."

„Zůstaňte s námi ve spojení," požádal Rhodan. „A teď - hodně štěstí a zlomte vaz!"

„Ozveme se," slíbil myšob, objal paladina - a o vteřinu později oba zmizeli.

* * *

V prohloubenině se nic nezměnilo. V paprscích zapadajícího slunce se blyštěl space jet.

Paladin uchopil arkonskou bombu, jako by vůbec nic nevážila. Kývl na Guckyho.

„Tak jdeme na to!"

Cíl teleportace byl neznámý. Skok je přenesl kolem poloviny planety, a když se znovu rozhlédli kolem sebe, byla už skoro tma.

Harl Defin prověřil informace v robotově paměti.

„Nějaký větší kontinent, Gucky. Jsme prakticky nad středem. Řekl bych, že nemusíme hledat dál. Přistaneme."

Ještě než se dotkli země, spojil se myšob s Rhodanem. Informoval ho, že jsou u cíle a za několik minut odpálí bombu. Rhodan naléhal, aby si pospíšili, protože šest kuželovitých lodí bude na místě za dvě hodiny.

„Nesmíš zapomínat, Gucky, že arkonská bomba neexploduje a nezačne zářit okamžitě. Trvá to nejméně hodinu nebo dvě. Záleží na tom, zda je kolem dostatečné množství těžkých prvků. Neváhejte, každá minuta je cenná."

Přistáli na mýtince uprostřed vysoko položeného a suchého pralesa, paladin položil bombu a ustoupil,

„Teď jsi na řadě ty," pravil Harl Defin.

Gucky přikývl.

„Vzal jsem tě s sebou jen proto, abys mi to připomněl," opáčil ironicky, aby skryl své skutečné pocity. „Necháme ji jen tak ležet?"

„Je jedno, jak leží. Odpal ji."

Paladin se těžkopádně stáhl na okraj mýtiny, aby tam vyčkal. Myšob se sklonil a položil pravou packu na červené tlačítko.

Když ho stiskl, nestalo se nejdříve vůbec nic.

Chvíli zůstal na místě a pozoroval ocelový válec. Věděl, že pustošivý proces už začal, i když nebylo ještě nic vidět. Za pár hodin však již mýtina nebude existovat. Na jejím místě bude obrovitý kráter plný lávy. Bude se nesmírnou rychlostí rozšiřovat, až se dostane k moři. A pak do d'ábelského žáru vtrhnou divoké vlny oceánu...

Vstal. Vrhł na bombu poslední pohled a neohrabaně odhopkal na okraj paseky, kde na něj čekal paladin.

„Zachytil jsem slabý hyperradiogram, ale ne z CRESTU V," řekl mu Harl Defin. „Museli ho odvysílat z pozice Evergreen. Potvrzují příjem našeho nouzového volání. Takže by mělo být všechno v pořádku."

Gucky se ohlédl.

„To máš pravdu. Tenhle svět každopádně za dva dny už žádné problémy mít nebude. A já si stále nejsem jistý že jsme jednali správně."

„To už nehraje roli, Gucky. Teď záleží jen tom, abychom lodě, co se sem blíží, přesvědčili, že na téhle planetě není žádná CREST V. Pro mě za mě mohou objevit space jet a zničit ho. Ale ne CREST V! A jet může paladin řídit dálkově. Nemusí to být nutně z paluby CRESTU V.“

„Jinými slovy," pravil Gucky a trochu ožil, „máme za úkol vodit Pseudogurrady pořádně za nos.“

* * *

„Teď se rozdělili," pravil Atlan. „Majore, už jste naměřili emise bomby?“

Konitzki přikývl.

„Už pomalu začínají překrývat ty naše, pane.“

„Výborně. Spojení s paladinem nebo s Guckym?“

„Žádné, pane.“

Rhodan se zatvářil ustaraně.

„Jak to? Už by měli být dávno u jetu.“

„Nedělal bych si o ně starosti," uklidňoval ho Atlan. „Každou chvíli se mohou vrátit do CRESTU V. Ale jak ty dva znám, rozhodli se naše zastírací manévry ještě zdokonalit vlastní iniciativou.“ Znovu zkontroloval obrazovky. „Tři kuželovité lodě přecházejí na oběžnou dráhu kolem slunce, ne kolem Neo II. Zbylé tři drží kurz. Jestlipak chtějí přistát?“

„Je to možné, Atlane. Teď už vím, proč se Gucky s paladinem nehlásí. Počítají s tím, že by je Pseudogurradové mohli zaměřit. Vsadím se, že jsou ještě někde poblíž bomby. Protože když Pseudogurradové skutečně přistanou, tak právě tam.“

Tři lodě byly už jen několik světelných minut letu od Neo II a snižovaly rychlost.

Obkroužily planetu a začaly se připravovat na přistání.

* * *

„Takže ty jsi si jistý, že jsme od Evergreenu dostali potvrzení?“

„Absolutně jistý, Gucky.“

„Musíme to oznámit Rhodanovi.“

Paladin ukázal jednou ze čtyř paží nahoru na rozjasňující se nebe.

„Zapomínáš na kuželovité lodě. Kromě toho je záření bomby momentálně tak silné, že překrývá i hypersignály - což jsme také chtěli. Naše hlášení by odsud neprošlo. Možná ze space jetu, ale k čemu? Na situaci nemůže nic změnit.“

Teleportovali se o kus dál a seděli na kraji prolákliny vysoko nad pralesem. Pohoří se táhlo daleko do nitra kontinentu. Hluboko v džungli žhnul kráter. Měl už kilometr v průměru a rychle se zvětšoval. Uvnitř vřely horniny.

„Chystají se přistát," pravil Harl Defin. „Podle paladinových údajů se rozdělují. Dvě z nich každopádně prozkoumají kráter a jeho záření. Třetí má zřejmě za úkol hledat CREST V, ale najde jen space jet.“

„Tak to tedy ne," protestoval Gucky. „Když na chvíli pustíme jet do vzduchu, budou mít třeba pár hodin co dělat.“

„Můžu ho řídit odsud," souhlasil Harl, „ale ještě je moc brzy.“

Gucky si povzdechl.

„Tak dobře, ještě počkáme. Ale nezapomeň mi říct, až se objeví. Musíme je přivítat, jak se sluší a patří.“

* * *

Doktor Bysiphère naléhal.

„Žádné nebezpečí neexistuje, doktore Merztelare, nesmíme propást tuto jedinečnou příležitost! Kdo ví, jak dlouho ještě tenhle stav vydrží...?“

Dr. Beriot se neklidně vznášel po laboratoři.

„Já tedy nevím, pánové, jestli něco takového můžeme udělat bez Rhodanova svolení.“

„Ten má teď jiné starosti,“ uklidňoval ho Bysiphère. „A my mu prakticky nemůžeme pomoci. Zato mu určitě pomůžeme, když zjistíme co možná nejvíc o příčinách a důsledcích naší současné formy existence, nemyslíte?“

Dr. Merztelar přikývl. „Ovšemže ano, ale...“

„Tak vidíte!“ triumfoval Bysiphère. „Nahlížíte to, chybí vám jen osobní odvaha. Co už se může stát, když budeme procházet stěnami a přitom zapomeneme na tu poslední? Jsme ve vodě a já se vsadím, že se ani nenamočíme. Vzduch nám chybět nebude, protože žádný nepotřebujeme. Tlak nám neuškodí. A kdykoli se můžeme vrátit do CRESTU V.“

„Ale kuželovité lodě...“

„No a? V CRESTU V záříme stejně jako venku.“

Merztelarův odpor začal ochabovat. I Beriot se zdál být přesvědčený.

„Tak tedy dobře, jdu do toho. Koneckonců jsme se ven mohli dostat prostě omylem...“

Bysiphère si pohrdavě odfrkl a zmizel ve stěně.

Druzí dva ho následovali.

Cestou potkali spoustu ostatních členů posádky, ale nikdo se o ně nestaral. Každý měl dost práce sám se sebou.

Čím víc se blížili k vlastnímu plášti lodi, tím méně duchů kolem sebe viděli. K venkovní stěně se nikdo nechtěl příliš přiblížit, protože nikdo nevěděl, co se při opuštění lodě stane. Ale Bysiphère, Merztelar a Beriot to vědět chtěli.

Byli vědci.

Bysiphère se náhle zastavil a ukázal na vyklenutou stěnu.

„Za tímhle už nic není - jenom voda. Kdo půjde první?“

Dr. Merztelar o půl metru ucouvl.

„Byl to váš nápad, pane kolego. Máte tedy přednost.“

Bysiphère přeslechl lehký výsměch a prošel stěnou.

Nejdřív vůbec nic neviděl, pak si však zvykl. CREST V byla z jedné třetiny zabořená do bahna. Několik reflektorů osvětlovalo temnotu.

Mořské dno bylo tvořeno pouze blátem. Žádné rostliny, žádná zvířata, žádné skály. Jen bláto.

A CREST V.

Bysiphère nejasně rozeznal, jak obalem lodě pronikají oba jeho kolegové a blíží se k němu. Mohli se dorozumět stejně snadno jako uvnitř.

„Když vezmeme v úvahu ten příšerný tlak,“ začal dr. Beriot a dr. Merztelar ho ihned přerušil a opravil: „Tlak pro nás existuje jen teoreticky. Prakticky námi prochází. Vystoupíme na povrch, dr. Bysiphère?“

„V žádném případě,“ odmítl Bysiphère zděšeně. „Naše vyzařování by se zesílilo. Možná by nás dokonce mohli zaměřit. Ne, můžeme zůstat jen tady dole a zdržovat se poblíž CRESTU V.“

Odplavali o kus dál. Dr. Beriot neodolal a zavrtal se do bahna.

„To je v pořádku,“ uklidňoval Merztelara Bysiphère. „Když bude chtít, může dokonce proniknout až k jádru planety.“

Po chvíli se Beriot zase objevil.

„Nezajímavé,“ oznámil jim zklamaně.

Než se stačili dohodnout, co dál, ozval se jasně a zřetelně Rhodan: „Dvě kuželovité lodě přistály, třetí míří k naší pozici. Vyhlašuji přísný zákaz mluvení...“

Tři vědci pluli rychle zpátky ke CRESTU V.
Nepozorovaně se dostali zpátky na palubu, ne o moc moudřejší než předtím.

6.

Dvě kuželovité lodě přistály asi deset kilometrů od okraje kráteru. Paladin s Guckym je ze svého úkrytu dobře viděli.

„Vysazují pozemní komanda.“

„Pochopitelně,“ odtušil Harl Defin. „Chtějí zjistit, jestli to záření naměřili správně. Pokud nejsou padlí na hlavu, museli si všimnout rozdílu.“

„A kde je třetí loď?“

„To mi právě dělá starosti. Letěla dál západním směrem. Atomový požár sice září pořádně, ale nevím, jestli už je dost silný, aby překryl všechny emise CRESTU V na druhé straně planety. Za pár hodin možná, ale teď...?“

Gucky dlouho neváhal.

„Musíš odstartovat space jet, Harle. Odláká třetí loď. Půjde to odsud?“

„Ano.“

„Tak začni, nesmíme ztrácet čas.“

Zatímco myšob pozoroval komanda Pseudogurradů, soustředil se paladin na svůj úkol. Harl Defin zapnul dálkové ovládání a nechal naběhnout motory.

Space jet se dal do pohybu a zamířil nad volné moře. Asi dvě stě kilometrů od CRESTU V ho zaznamenaly přístroje třetí lodě, která okamžitě zpomalila a změnila kurz. Pohybovala se přitom tak opatrně a nenápadně, že Harl nedokázal potlačit ironický úsměv.

Pseudogurradové museli pilota jetu považovat za pořádného prostáčka. I ten nejmladší kadet pozemské vesmírné flotily by takový zastírací manévr snadno prohlédl.

Space jet se zatím držel na původním kurzu, zatímco kuželovitá loď neustále vysílala zakódované zprávy. Harlu Definovi bylo stále jasnější, že Gurradové skutečně hledají CREST V. Museli se od dvou uprchlých Dvojkondičních dozvědět, že se v soustavě Neo zdržovala pozemská ultrabitevní loď. Hledali ji, a space jet znamenal první stopu.

Proto zatím nezaútočili.

Pro Rhodana bylo nejdůležitější získat čas.

Harl postupně zvyšoval rychlost jetu a za deset minut už byly obě lodě daleko za místem, kde se pod hladinou oceánu skrývala CREST V.

Guckyho začínala nečinnost nudit. Vstal a šel k paladinovi.

„Ták co, jak to vypadá?“

Harl mu vysvětlil, co se stalo, a uzavřel: „Měl bych takový nápad, jak neobětovat space jet úplně zbytečně. Je beztak ztracený, protože Pseudogurradové ho nikdy nenechají uniknout.“

„Nápad?“ Gucky se rozzářil. „Tak povídej, kamaráde.“

„Na palubě jetu jsou uloženy bomby, malé a velké. Stačilo by je odjistit a nastavit odpálení na radiový impuls. Pak ho necháme Pseudogurradům - a hned budou mít o loď míň.“

Gucky tiše hvízdal.

„Bez starosti, to zvládneme. Je to ale docela dlouhý skok, nemyslíš? Přes půlku Nea II...“

„Za půl hodiny budou nad námi, jestli do toho nic nepřijde. Pak můžeš skočit do jetu. Ale moc dlouho se tam nezdržuj!“

„Jen odjistím bomby. Proč vlastně nepoužijeme autodestruktivní zařízení?“

„Taky že použijeme, pokud to s bombami nevyjde.“

Gucky se vrátil zpátky na pozorovatelnu. Zbývalo mu dvacet pět minut.

* * *

Když kuželovitá loď zamířila přímo ke CRESTU V, zneklidněl dokonce i plukovník Akran.

„Že by přece jen zachytili naše hyperimpulsy?" zeptal se i přes přísný zákaz mluvení.

Atlan jen pokrčil rameny a dál sledoval obrazovky. Rhodan odpověděl: „Možná, ale třeba je to jen náhoda. V každém případě nemůžeme nic dělat, vůbec nic. Smíme jen doufat, že Defina nebo Guckyho něco napadne. Jak dlouho ještě, Atlane?"

„Pět minut - ale mění kurz a rychlost. Objevila se další, mnohem menší ozva. Zjistím, oč jde."

O dvě minuty později měli výsledek.

„To je náš space jet! Vždyť jsem si to myslel." Atlan zavrtěl hlavou. „Paladin ho musí řídit dálkově. Chtějí kuželovitou loď odlákat pryč. Dobrý nápad!"

O půl hodiny později se obě lodě ztratily z obrazovky.

Vzápětí se hyperkomem ozval paladin.

„Ano, majore Define? zeptal se Rhodan.

„Potvrzení z pozice Evergreen. Dostali naši zprávu."

„Jste si jistý?"

„Naprosto jistý, pane."

„Díky. Ještě něco?"

„Space jet..."

„Sledovali jsme ho. Je pronásledován a..."

„...a vybuchne, jakmile ho Pseudogurradové chytí."

„Dobrý nápad. Autodestruktivní zařízení?"

„Ne. Gucky."

„Co je s ostatními loděmi?"

„Stále je pozorujeme. Konec hlášení, pane."

„Tak jsme tedy zase jednou v nejlepších rukou," poznamenal Rhodan. „Jen doufám, že si přitom Gucky nespálí ty svoje."

Atlan se ušklíbl. „Toho se nebojím," mínil.

* * *

Gucky vrhl poslední pohled ke kráteru, jehož průměr už činil téměř dvacet kilometrů. Vědecká komanda Pseudogurradů se stáhla, ale nevzdávala se. Zdálo se, že za každou cenu hodlají zjistit, jak mohl na neobydlené planetě zčista jasna vypuknout atomový požár. Na náhodu zřejmě tak docela nevěřili.

„K bombě už se nedostanou. Navíc už žádná není." Gucky si protřel oči a vzhlédl ke slunci, jež mezitím vyšlo. „Nad CRESTEM V je teď tma. Ale to naši duchové nevnímají."

„A za chvíli se objeví space jet a za ním kuželovitá loď. Snížila odstup. Víš, co máš dělat, Gucky?"

„Jasně. Hupsnu tam, odjistím bomby, a zase rychle zpátky. Je to jednoduché jako pečení koláčů - řekla by Iltu."

„Nezapomeň na autodestruktivní zařízení. Stačí stisknout tlačítko. Jasně?"

Jistěže bylo všechno jasné. Co by se ještě mohlo stát? Odjištění bomb mohlo trvat tak dvě minuty. Když Pseudogurradové dosud nezkusili jet vyřídit, neudělají to asi ani v oněch dvou minutách.

Tady se ovšem Gucky do určité míry mýlil, ale jak to měl vědět?

Když dal paladin znamení, teleportoval se.

Rematerializoval se v těsné blízkosti pomalu letícího jetu a krátkým skokem se dostal

dovnitř. Kuželovitá loď letěla těsně za ním. Odstup činil maximálně tisíc metrů. V centrále nejdříve ze všeho zapnul autodestruktivní zařízení. Pak se protlačil do skladiště bomb.

Ležely před ním, pěkně urovnané a označené. Když jich odjistil deset, pomalu se narovnal a naslouchal. Zachvátil ho pocit naprosté samoty, který si nedokázal vysvětlit.

Trvalo deset vteřin, než pochopil.

Impulsy z CRESTU ustaly. Mlčel i přijímač telekomu. Na všech vlnách panoval absolutní radiový klid. Pokud nevypadly přístroje, existovalo jen jediné vysvětlení.

Gucky pádil zpátky na můstek space jetu. Rychlým pohybem zapnul obrazovky. Když se konečně rozsvítily, potvrdila se jeho nejhorší obava: jasně viděl jen kuželovitou loď, všechno ostatní bylo černé.

Jak kuželovitá loď, tak space jet byly zahaleny neproniknutelným paratronovým polem.

* * *

Když se myšob nevrátil ve smluvené lhůtě, Harl Defin zneklidněl. Začínal tušit, že se něco pokazilo.

Na několik minut odpoutala jeho pozornost speciální komanda Pseudogurradů. Jejich lodě musely už dvakrát odstartovat a přesunout se na bezpečnější místo. Průměr kráteru už činil sto kilometrů.

Harlovi bylo jasné, že tady už na Guckyho dál čekat nemůže. V úvahu přicházela jediné proláklina na druhé straně planety, kde space jet spočíval před startem.

Zkontroloval obrazovky a zjistil, že jet i kuželovitá loď zmizely. Teprve když jen tak zkusmo zapnul poloprostorového stopaře, rozeznal vágní obrysy obou vzdušných plavidel a pochopil, že je obklopuje paratronová bublina.

S tím nikdo nepočítal.

Harl na okamžik málem zpanikařil. Věděl, že bez protipólového paprskometu nemůže s paratronovým polem nic dělat, a takový paprskomet byl pouze na CRESTU V. Gucky byl zajatý na jetu. A nejen to, paratronový štít obklopoval kuželovitou loď. Pseudogurradové se mohli dostat ke Guckymu, a on tomu nemohl nijak zabránit.

V té chvíli Pseudogurradové Harla objevili.

Celá skupina se na obrněných vozidlech převalila přes okraj prolákliny a prudce se zastavila. Tři nebo čtyři po zuby ozbrojení vojáci seskočili na zem a pod jejich neuvěřitelnou vahou se zříštila skála. Harl věděl, že má před sebou skutečné vládce Malého Magellanova mračna, kteří z dosud nevysvětlitelných důvodů dávali přednost vystupování v tělech jiných forem života.

Paladin okamžitě jednal.

Natáhl paže se zbraněmi k protivníkům, kteří zůstali stát jako zkamenělí a zírali na obrovitého robota. Jejich zdvižené paprskometry opět klesly.

Jeden z nich v panickém strachu o několik kroků ustoupil a upíral na paladina zděšené oči.

Bylo zřejmé, že Pseudogurradové se už někdy museli setkat s nějakým Halut'anem a paladina za něj považují. Z onoho setkání si vládci Malého Magellanova mračna zřejmě odnesli navýsost špatné zkušenosti, proto teď to nepokryté zděšení.

Halut'anům se podobali i Dvojkonďiční, ovšem ti byli prokazatelně spojenci Pseudogurradů.

Co tedy opravdu vězelo za těmito nevysvětlitelnými tajemstvími?

Harl Defin věděl, že na navázání kontaktu je ještě příliš brzy. Navíc to musel přenechat Rhodanovi. V žádném případě teď nesměl zasáhnout, už proto, aby Pseudogurradové i nadále považovali paladina za Halut'ana.

Harl Defin se rozhodl zapomenout na všechny morální pochybnosti. Když nejbližší Pseudogurrad nepatrně zdvihl zbraň, zastřelil ho. Paladinovy paže rozsávaly zkázu a smrt. Pancéřovaný vůz se roztavil, zatímco se jeho pasažéři pokoušeli dostat do bezpečí. Protože se zdáli být neozbrojení, nechal je Harl uniknout. Nebude na škodu, když roznesou že se na planetě setkali s neporazitelným Halut'anem.

Když bylo po všem, stál paladin na bitevním poli sám.

Harl se znovu mohl vrátit k otázce Guckyho. Věděl, že mu teď nemůže pomoci. Alespoň by se však měl pokusit informovat Rhodana. Spojení se podařilo navázat, a o minutu později už První administrátor o všem věděl. Ani on však nemohl do událostí nijak zasáhnout.

Mohli jen čekat a doufat, že Guckyho něco napadne.

* * *

Myšob zjistil, že space jet je zajatcem paratronového pole kuželovité lodě. Neměli pronásledovatele nechat, aby se přiblížil tak blízko. Gucky si nadával do nemyslicích hlupáků. Ale už bylo pozdě. Teď se z toho musí nějak dostat.

Musí odstranit paratronový štít. Tak jednoduché to je! Alespoň teoreticky...

„Pěkná kaše," zamumlal pro sebe a protáhnul se v pilotním křesle. „Takže já teď musím do kuželovité lodě, a sice na můstek. Druhá věc je, jestli najdu tlačítko, kterým se štít vypíná. Ale jak jim řeknu, co po nich chci, když nemám translátor?"

Gucky si vzdychl a s těžkým srdcem se soustředil na vnitřek kuželovité lodě...

...a rematerializoval se v místnosti, kde se to jen hemžilo Pseudogurrady. Velké obrazovky a kontrolní pulty mu prozradily, že je u cíle.

Na můstku panoval zmatek, takže si ho nikdo nevšiml a měl dost času najít si úkryt. Pseudogurrad na vyvýšeném sedadle musel být kapitán lodi nebo alespoň šéfpilot. Napravo a nalevo od něj byla spousta tlačítek. Každé z nich mohlo být přesně to, co hledal.

Zůstal stát zcela klidně. Pro jistotu svíral paprskomet, odjištěný a připravený ke střelbě. Pozorně sledoval každíčký pilotův pohyb. A pak si všiml něčeho, co mělo být pro rozuzlení celého dobrodružství rozhodující.

Pilot pomalu posunul ruku vpravo, směrem ke skřínce s řadou svítících kontrollek. Zpod ní trčela černá páka se stupnicí.

Pilot ji nepatrně povytáhl a space jet na obrazovce byl okamžitě zřetelnější a nebe ještě temnější.

Paratronový štít zesílil. Zároveň se Gucky dozvěděl, jak se Ovládá.

Rychle zvážil situaci a rozhodl se. Upřeně se zahleděl na černou páku a telekineticky ji zasunul zpět do nulové polohy. Pak zesílil tlak natolik, že se páka se skřípěním ulomila.

Viděl ještě, jak na ni pilot nechápavě zírá, a marně se pokouší štít opět zapnout.

Na obrazovce se opět objevila obloha Nea II.

Gucky se teleportoval zpátky do space jetu. Věděl, kde je, a věděl také, kde na něj čeká paladin.

O pět tisíc kilometrů dál.

Jenže na místě, kde ho viděl naposledy, teď zurčela láva.

Gucky se včas zastavil a teleportoval se dál, aniž doufal, že paladina rychle najde. Zato objevil obě kuželovité lodě a pozemní komanda.

Teď už nemám co ztratit, pomyslel si, a zavolaal Harla Defina normální vysílačkou. A ke svému nesmírnému překvapení dostal okamžitě odpověď: „Díky bohu, maličký... Kde vězíš? Jak ses odtamtud dostal?"

„Díky své mimořádné inteligenci," odpověděl Gucky duchapřítomně. „A kde tě najdu?"

„Kde jsi teď?"

„Na okraji kráteru."

„Dobře. Skoč sto kilometrů na jih. Je tam vrcholek, co vypadá jako pyramida. Jsme nahoře na plošině."

Gucky se zadíval k jihu, koncentroval se a skočil. Hluboko pod sebou viděl plošinu a začal pomalu klesat. Zbytek už byl jednoduchý.

„Tak co?" ptal se Harl Defin.

„Vypnul jsem jim na chvíli paratronový štít. Můžeme se vrátit k původnímu plánu."

Harl neodpověděl. Uvnitř robota udělal, co bylo třeba.

„Za chvíli to vypukne," řekl pak. „Space jet je teď na palubě kuželovité lodě. Můžu ho kdykoli nechat explodovat."

„Tak to, prosím tě, udělej," radil mu Gucky, „nebo je ještě napadne tu páku opravit."

Harl přikývl a najednou stiskl dvě tlačítka.

Jendo z nich aktivovalo odpálení odjištěných atomových bomb.

Druhé autodestruktivní zařízení space jetu.

Atlan stál u obrazovky.

„Hm," zamumlal. „Chytili space jet do svého vlastního paratronového pole. Tohle zkříží Guckyho a paladinovy plány. Doufám, že malý ještě nebyl na palubě."

Obě lodě se opět pomalu blížily k úkrytu CRESTU V. Atlan je nespouštěl z očí.

„Jestli už je Gucky v jetu, je v pasti," uvažoval Arkonidan nahlas. „Ale jak ho znám, dostane se odtamtud. Nějak ten štít vypne."

Rhodan jen mlčky přikývl. Když paratronové pole zmizelo a obě lodě se znovu zřetelně objevily na obrazovce, spokojeně se usmál.

„No prosím," prohlásil s úlevou.

Dvojice lodí teď byla nad mořem. Kuželovitá loď snížila odstup od space jetu a o několik vteřin později ho zachytila a vtáhla na palubu.

O dalších několik vteřin později se na obrazovce objevilo obří slunce. Zářilo tak intenzivně, že se Rhodan instinktivně odvrátil.

Atlan pravil: „To byly bomby na palubě jetu. Gucky je odjistil, včas se dostal pryč a dal Definovi znamení. Paladin je pak odpálil. Takže protivník má o loď míň."

„Pořád mu jich pět zbývá," poznamenal Rhodan skepticky.

„Ale ne nadlouho," neztrácel optimismus Atlan.

7.

Teleportovali se zpět na první kontinent. Na paladinových obrazovkách Harl Defin odtamtud sledoval obě zbývající kuželovité lodě. Stále vystupovala nová pozemní komanda.

„Už mě ty lodě nebaví," stěžoval si

Gucky. „Mám u sebe ještě mikrobomby. Kdybych je nechal explodovat na správném místě, bylo by po problémech."

„V konvertorové místnosti? Souhlasím," odušil Harl po chvíli. „Ale mám jednu podmínku."

„A sice?"

„Buď opatrný. Kdyby zapnuli paratronový štít..."

„Už vím, jak se vypíná!"

Harl si povzdechl. „Tak dobře. Ty máš vždycky odpověď po ruce. Počkám tu na tebe."

„Tak zatím," potěšil se Gucky a zmizel.

Najít konvertorovou místnost však nebylo tak snadné, jak si představoval. Bomby by sice loď těžce poškodily na jakémkoli místě, ale on chtěl docílit totální atomární exploze, v níž by zanikly i poslední hyperimpulsy CRESTU V.

Nakonec našel alespoň rozvodnou centrálu, a protože se bál, že by loď mohla

aktivovat paratronový štít, spokojil se s ní a schoval v ní obě bomby, nastavené na pět minut.

Jeho obavy se naštěstí nevyplnily a podařilo se mu loď hladce opustit. Nevrátil se však okamžitě k paladinovi. Z vrcholku blízkého pohoří chtěl pozorovat konec své akce.

V klidu počkal, až se kuželovitá loď rozletí na kusy a jediným skokem byl zpátky u Harla.

„Jsem strašné unavený," stěžoval si. „Rád bych si na hodinku zdříml. Jen na malou, příjemnou hodinku..."

„Vyspíš se na CRESTU V. Pojd', nesmíme ztrácet čas."

„Copak ty si myslíš, že nás ti neúnavní duchové nechají vyspat? Rhodan si už pro nás jistě vymyslel nový úkol. To si radši lehnu tady."

Ale Harl byl neoblomný. Paladin popadl myšoba za kožíšek a zdvihl ho do vzduchu.

„Klidně teď zmiz, jestli chceš, ale já se postarám o to, aby ti Rhodan osobně pořádně vyprášil kožich."

„Copak může? Je z něj zelený duch!" připomněl mu myšob. Pak se ušklíbl. „No dobrá, tak zpátky na CREST V."

* * *

Zatímco Gucky odpočíval ve své kajutě, podával Harl Defin Rhodanovi hlášení.

„Skutečnost, že hyperspojení mezi paladinem a CRESTEM V je prakticky nemožné, svědčí o tom, že nás Pseudogurradi nemohou lokalizovat. Navíc mají dost práce s vlastními raněnými. Vědí, že tu někde jsme, ale nemohou nás najít. My sice stále ještě nevíme, kdo vlastně jsou, můžeme však konstatovat, že se jedná o vládce této malé galaxie."

„O tom už není pochyb," souhlasil Rhodan.

„Za čtyřicet hodin nebude tato planeta existovat," pokračoval pak vážně. „Do té doby buď dorazí pomoc, nebo budeme muset zkusit odstartovat s Guckyho a paladinovou pomocí. Všichni víte, co to znamená. Dokonce ani plukovník Akran a jeho speciálně školení důstojníci nedokáží CREST V dlouhodobě manuálně řídit."

„Čtyřicet hodin je dlouhá doba," pravil Atlan klidně.

O slovo se přihlásil dr. Merztelar: „Rád bych shrnul naše dosavadní poznatky, smím-li..." Když nikdo neprotestoval, pokračoval: „Neobilatium neslouží, jak jsme se domnívali, k prodloužení života či dokonce k získání nesmrtelnosti. Díky neobilatium jsou skuteční vládci Malého Magellanova mračna schopni přebírat těla živých bytostí. My sami představujeme přechodnou formu, zažili jsme pouze první polovinu přeměny. Nevíme, jak má pokračovat dál. Podle mého názoru však klíč k tajemství První vibrační moci leží právě v neobilatium."

„Netušíme, co se za označením První vibrační moc skrývá," pravil po chvíli tiše Rhodan, „ale víme, jak je nesmírně opatrná. Jistě má pro to své důvody. Vládcům Malého Magellanova mračna hrají neuvěřitelnou hru na schovávanou, které obětovali celý jeden národ, ubohé Baramy. Kdybychom oněm důvodům přišli na kloub, dostali bychom se o hodný kus dál. Přeměna možná souvisí s tím, že jsou ve své vlastní podstatě velmi zranitelní nebo citliví. Může to mít psychologické příčiny, to nepopírám. Rozhodující roli možná hraje jejich minulost či původ. Přijďme na to."

„Ještě něco," ozval se znovu dr. Merztelar. „Svou tělesnou váhu si při přeměně musí brát s sebou. A my pro to nemáme žádné vysvětlení!"

„Ale najdeme je - dříve nebo později," ujistil ho Rhodan. „Jak si představujete další experimenty s neobilatium?"

„Vůbec nijak!" odvětil Merztelar kvapně. „Zatím ne. Nejdřív musíme zjistit, jak se přeměnit zpátky. Dejte nám trochu času, pane."

Vtom se objevil dr. Artur, šéflékař.

„Copak nikoho z vás nemůže aspoň rozbolet hlava nebo tak něco?" zeptal se

nespokojeně. „O té doby, co jsme se změnili v duchy, nikdo neonemocněl. Byl u mě jen myšob. Jenže provozovat nemocnici ultrabitevní lodě kvůli zkaženému žaludku - to je prostě směšné. Celý personál si připadá přebytečný."

„Gucky si zkazil žaludek?" podivil se Rhodan. „Je to vážné?"

„Ale ne. Snědl potravinové koncentráty..."

„K tomu přece jsou," přerušil ho Atlan.

„Jistě. Jenže on je nepřipravil podle předpisů. Lépe řečeno, nepřipravil je vůbec. Snědl je suché. Čtyři balíčky najednou. To žádný žaludek nevydrží. Dal jsem mu projímadlo."

Plukovník Akran se otrásl.

„Nic lepšího vás nenapadlo?"

Dr. Artur důstojně odpověděl: „Milý plukovníku, ta slepená kaše už opustila Guckyho žaludek a byla na cestě k další stanici. Jen jsem tu cestu trochu urychlil, abych mu ušetřil trápení."

„Kde je Gucky teď?" chtěl vědět Rhodan.

„Kde asi? Sedí tam už hodinu a nehlásí se. Skoro bych myslel, že tam usnul, ale to je nepravděpodobné..."

„Byl strašně unavený," ozval se Harl Defin „Podívám se po něm."

O něco později zaslechli všichni vzteklé pištění: „To se už jeden nemůže v klidu ani vy.... Počkejte, až se vyspím! Pak něco zažijete!"

„Takže maličký ještě žije," konstatoval Rhodan. „Projímadlo od dr. Artura zřejmě zabralo."

„Měl si ale najít jiné místo na spaní," mínil Atlan. „Za pár dní," dodal pak s úsměvem, „bych byl nerad v doktorově kůži!"

* * *

Nad oceánem, na jehož dně spočívala CREST V, se klenulo noční nebe Nea II.

Byla předposlední noc.

Pak už žádná další nebude.